

சத்தியவேள்வி

ஆசிரியர்

சி.வ. ஏழுமலைப்பிள்ளை

சத்திய வேள்வி

நாடகத்தொகுப்பு

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை

வேந்தன் வெளியீடு

2018

சத்தியவேள்வி

(நாடகத் தொகுப்பு)

ஆசிரியர்: சிவ.ஏழுமலைப்பிள்ளை

முதற்பதிப்பு: 2018 ஆவணி

பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு: வேந்தன்

அட்டைப்படம் : வசந்தரூபன்

வடிவமைப்பு : க.பரணீதரன்

பக்கம் : viii + 80

அச்சு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி

விலை: 300/-

ISBN: 978-955-41133-1-2

படையல்

சத்தியவேள்வித் தீயில் ஆகுதியான
அனைத்து மனிதர்களுக்கும்,
அகதியான எம் ஊர்களுக்கும்
இந்நூல் சமர்ப்பணம்

என்னுரை

பக்தியானால் புனிதம், மொழியானால் தாய், வீரமானால் தியாகம், காதலானால் தீவிரம், கொள்கையானால் பிடிவாதம். பிசாசுத் தனமான அன்பு, இணைந்த சமாதானம். நீதி தவறினால் கொலையும் செய்யத் தயங்காத நேர்மை, பிழையானால் தன்னையும் அழித்துக் கொள்ளும் ரௌத்திரம். கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்றும் மனது. அடுத்தவர் வாழ்விற்காக தன்னையே அர்ப்பணிக்கும் மாமனிதமே என்னைக் கவர்ந்தவை.

அவைகளை உள்ளடக்கிய சம்பவங்களை கொண்ட வரலாற்று நாடகங்களைப் படைக்க வேண்டுமென்ற எனது ஆவலால் ஆறு சத்திய வரலாறுகளை நாடகமாக யாத்திருக்கின்றேன்.

பீஷ்மரின் தியாகம் வீரம் கம்பீரம் என்னைக் கவர்ந்தது அதுவே சத்திய வேள்வி, பீஷ்மரை நாயகனாகக் கொண்டு சத்தியவேள்வி என்னும் நாடகத்தைப் படைத்திருக்கின்றேன்.

மகாபாரதத்தில் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையில் தூது சென்றார் கண்ணபிரான். மூவேந்தர்களுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட வேண்டுமென்பதற் காக தூது சென்றார் வள்ளுவர்.

வள்ளுவரை நாயகனாகக் கொண்டு வள்ளுவன் தூது என்ற நாடகத்தை இரண்டாவது நாடகமாகத் தந்திருக்கின்றேன்.

சிலம்பு தந்த சிற்பி சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி அரசு போகத்தைத் துறந்து துறவறம் பூண்ட இளங்கோ அடிகளின் இலட்சிய வரலாறும் என்னைக் கவர்ந்தது அதுவே இலட்சியத் துறவு என்னும் மூன்றாவது நாடகம்.

தமிழ் ஓதவும் சிற்பவேலை கற்கவும் காஞ்சிக்கு வந்த

பரஞ்சோதி பல்லவ சேனாதிபதியாகி புலிகேசியின் பாவத்தால் கட்டப்பட்ட வாதாபி சாம்ராட்சியத்தைத் தகர்த்து மாபெரும் பல்லவ சாம்பிராட்சியத்தையும் பல்லவர் அவமானத்தையும் மீட்டுக் தொடுத்துவிட்டு துறவறம் பூண்டு சிறுத்தொண்டரானார். அந்த வரலாறும் என்னைக் கவர்ந்தது அந்த வரலாறே எனது நாலாவது நாடகமான வீரத்துறவு.

அடுத்து நாவுக்கரசரான மருள் நீக்கியார்... சைவ சமயத்தை துறந்து சமணசமயத்தில் இணைந்து உழவாரத் தொண்டு புரிந்து நாயனாரானார், அதுவே நாவுக்கரசரான மருள் நீக்கியார் என்னும் ஐந்தாவது நாடகம்.

இராசேந்திர சோழன் தனது வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் போரை வெறுத்தான். இக்கருத்தை மையமாக வைத்து புயலுக்குப் பின் என்ற ஆறாவது நாடகத்தை எழுதி யுள்ளேன்.

இந்த ஆறு நாடகங்களையும் சத்திய வேள்வி என்ற நாடகத் தொகுப்பாக வெளியிடுகின்றேன்.

பீஷ்மரின் தியாகம்,
வள்ளுவரின் பொதுமை நாவன்மை,
இளங்கோவின் இலட்சியம், இலக்கியம்,
பரஞ்சோதியின் வீரம், துறவு
நாவுக்கரசரின் ஞானம், பக்தி, தொண்டு
இராசேந்திர சோழனின் மனப் பக்குவம், வீரம்
இவை எல்லாம் என்றும் நிலைக்கும் சத்திய வேள்வியில்
நிதர்சனமாகும்...

நான் நூல் வெளியிட அனைத்து உதவிகளும் புரிந்த எனது மகன் மூவேந்தன், அட்டைப்படம் வடிவமைப்புச் செய்த வசந்தரூபன், பதிப்பு க. பரணீதரன் ஆகியோருக்கு நன்றி கூறுவதோடு இது வேந்தன் வெளியீடு... வாசியுங்கள் அரங்களிக்கை செய்யுங்கள்...

அன்புடன் சிவ. ஏழுமலைப்பிள்ளை.

இல.11/01. மலையாளபுரம் தெற்கு

கிளிநொச்சி

0766805210

அணிந்துரை

கலைகள் பற்றிய கருத்துருவாக்க நிலை ஒழுங்கமைப் பற்று முடிவிலியாய் வளர்ந்து செல்கின்ற இக்கால நிலைமையில் கலைகள் கலைகளுக்காகவே என ஒரு சாரார் போற்றி நின்றனர். இன்னொரு சாரார் கலைகள் வாழ்வாதார மேம்பாட்டுக்கானதென பின்பற்றுகின்றனர். இந்நிலைகள் கடந்து கலைகள் சமுதாய மேம்பாட்டுக்கானதென இடித்துரைக்கின்றார். “சத்திய வேள்வி” தந்த கலைஞர் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்கள். பன்முக ஆளுமைப் பண்புகளைக் கொண்ட புராண இதிகாச, வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஆறினை எடுத்து இக்கால இளைய சமுதாயத்திற்கு சமர்ப்பணமாக்கியமை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

நாடகாசிரியர் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்களின் அறிகைத்தளம் கதைகளின் சாரங்களை தன்னமைவாக்கித் தெறித்துக் தரும் மொழி நடையைக் கொண்டது. நாடகங்களை வாசிக்கும் போது பாத்திரமாக மாற வேண்டிய ஒரு நன் மொழியோட்டம் நாடகங்கட்டு மேலும் சிறப்பைத் தருகிறது.

சத்திய வேள்வி என்ற இந்நாடகத் தொகுப்பில் இன்றைய தமிழ் சமுதாயம் கொள்ள வேண்டிய கோலத்திற்கு பொதிந்துள்ள ஆறு நாடகங்களும் வழிப்படுத்துகின்றன.

பண்டைய நம் தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட உள்வீட்டு முரண்பாடுகளை உடைத்தெறிய புகுத்தப்பட்ட பாத்திரங்கள் அற்புதமானவை. முன்னையவர்களின் பார்வையை தெளிவாக்கி புரிந்து கொள்ள வேண்டியது எது என்பதை வலியுறுத்துவதாக ஆறு நாடகங்களும் உள்ளன.

ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்களின் இந்நாடகத் தொகுப் பிலே தந்தை சந்தனுவிற்காக மகன் பீஷ்மனின் வீரத்தியாகம் நிலை நிறுத்தப்படுவது இக்கால சமூக ஓட்டத்திற்கு மிக மிக வேண்டியதாகவுள்ளது.

பொதுமறையாம் திருமறை தந்த திருவள்ளுவரின் மதிநுட்பம், வானம் போற்றும் வல்லாண்மைமிக்கது. உலகியலை நான்காக வகுத்து 1330 குறள்களில் 2660 வரிகளில் 9310 சொற்களில் திருக்குறள் தந்த வள்ளுவர் சேதம் கிரமம் ஏற்படாது தமிழர் தமிழர் நாடு என்று நோக்கி தூது சென்றமை யாரும் அறிய முடியாத உண்மை.

சிலப்பதிகாரம் தந்த இளங்கோ அடிகள் மன்னன் சேரன் செங்குட்டுவனின் தம்பி அரியணை ஏறினாலும் மாறக் கூடா தென்ற இலட்சியத்துறவு இன்று வாழும் நமக்கெல்லாம் நல்ல பாடமாக அமைந்துள்ளது.

வீரத் துறவை நம்மிடையே விட்டுச் சென்ற பரஞ்சோதி யாரின் நிலை வரலாற்றுக் கதைகளுக்கோர் வழிகாட்டியாக உள்ளது. குடும்பம் உறவு நிலை இது எமது பண்பாடு பாரம் பரியம் எனக் கொண்டதே வீரத்துறவு.

நாமெல்லாம் படித்தது அப்பர் பெருமான் தேவாரத்தையே. ஆனால் இளமையின் கொடுமைக்கு இலக்காகிப் போன மருள் நீக்கியாரை இருப்பிடம் இது தான் என வழிகாட்டிய திலகவதி அக்காவின் பாசம், பாசத்தின் நிமித்தம் முகிழ்ந் தெளிந்த இறையுணர்வு பிரமிக்கத் தக்க ஓர் வெளிப்பாடு.

புயலுக்குப்பின் அமைதி என்பதற்கேற்ப, இயற்கையின் விதியில் வீழ்ந்து தவிக்கின்றான் இராசேந்திரச்சோழன். தான் மட்டுமல்ல தன் வாரிசுகள், மனைவி, மற்றும் ஆட்சியில் அங்கம் வகிப்போரை தன் வழியில் வழிப்படுத்த எண்ணம் கொண்டது பெருஞ்சிறப்பு. அதற்காக ஆசை கொண்ட சோழ புரத்தானின் கூற்று இன்றும் பொய்க்காமல் இருப்பது தான் இக்கதையில் பொதிந்துள்ளது. கதையாசிரியர் பாராட்டப்

படவும் போற்றப்பட வேண்டியவராவார். உலகியல் நியதி மாறவில்லை என்பது தான் உண்மை.

நாடகத்தினூடாக ஒரு வித அறிவுக் கையளிப்பை மேற்கொள்ள நூலாசிரியர் விரும்பியுள்ளார். இந்நிலையில் நூலாசிரியர் அகவய புறவய வேறுபாடுகளை பொடியாக்கியுள்ளார்.

இந்நாடகத் தொகுப்பிலே கூறுபவற்றைக் கூறியுள்ளார் நூலாசிரியர். இரசிகர்களை விடயத்தைக் கூறி சுவைக்க மட்டும் ஆளாக்காமல் சிந்திக்க வைத்து அறிகை நிலையிலே துலங்கச் செய்வதாக இந்நாடகத் தொகுப்பு காணப்படுகின்றது. இந்நாடகத் தொகுப்பு வடிவம் வேகப்பட்டு உறுதியாக வளர்ந்தும் தர நிலையில் செறிவுபட்டும் செல்லும் நிலையானது எழுத்தாளர்களுக்கும் திறனாய்வாளர்கட்கும் கூர்மையான முனையைக் காட்டுதல் வேண்டும் என்பதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

இவ்வாறான பாணியை நோக்கிய அசைவு தொடர்ந்து நிகழ் நூலாசிரியரை வாழ்த்துகிறோம்.

கி.சின்னராசா B.A..M.Ed
ஓய்வு நிலைப்பிரதிகல்வி
பணிப்பாளர்.

சுத்திய வேள்வி

நாடக மாந்தர்

பீஷ்மன்

சந்தனு - பீஷ்மனின் தந்தை

செம்படவராஜன்

காசிராஜன் - காசி மாநகர் அரசன்

அம்பா - காசிராஜனின் மகள்

சால்வா - செளபால தேசத்து அரசன்

மற்றும்பலர்...

கங்கையின் மைந்தன் பீஷ்மனின் கதை.

கங்கையின் குரல்:

ராஜாதி ராஜனே! சந்தனு மகாராஜனே! என்னிடத்தில் நீ அடைந்த எட்டாவது புத்திரனும், இதுவரையில் என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனுமான தேவ விரதன் இவன்...

எல்லா அஸ்திரங்களும் படித்து விட்டான். வசிப்டரிடம் வேதமும், வேதாந்தங்களும் ஓதியிருக்கிறான். சுக்கிராச்சாரி யார் அறிந்த சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் இவன் கற்றிருக்கிறான். யுத்தத்தில் பரசுராமருக்குச் சமானமானவன். வில்லாளியும், வீரனும், இராஜநீதிகளை அறிந்தவனுமான உன் மகனை அழைத்துப்போ... இது கங்கையின் உத்தரவு.

இடம்: உறஸ்தினாபுரம் அரண்மனை
(சந்தனுமகாராஜா துக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். யுவராஜா பீஷ்மன்
தந்தையைக் காண வருதல்)

பீஷ்மன்:

தந்தையே தங்களுக்கு எல்லா சுகமும் இருக்கிறது. அப்படியிருக்க ஏன் துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கிறீர்கள். தங்கள் உடலும் இளைத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

சந்தனு:

பிள்ளாய் நீ சொன்னபடி நான் கவலையுற்றிருப்பது உண்மை, என் குலத்தில் நீ ஒருவன் தான் புத்திரனாக இருக்கிறாய். நீயோ யுத்தத்துக்கு வேண்டிய பயிற்சியில் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருக்கிறாய். உலக வாழ்க்கையோ நிலையில்லாதது. யுத்தம் நிச்சயமாக கிட்டும். உனக்கு ஏதாவது அபாயம் வந்தால் நமது குலம் அழிந்து விடுமல்லவா?

பீஷ்மர்:

தந்தையே தாங்கள் என்ன சொல்கின்றீர்கள்?

சந்தனு:

நீ ஒருவன் நூறு புத்திரர்களுக்கு சமமானவன். ஆனாலும் சாஸ்திரம் படித்தவர்கள் நிலையில்லா இவ்வுலகத்தில் ஒரு புத்திரன் இருப்பதும் இல்லாமையும் ஒன்றே என்கிறார்கள்.

பீஷ்மன்:

அதற்கு.

சந்தனு:

(கவலையுடன்) நம்முடைய குலத்தின் பாரம்பரிய வரலாறு ஒரு புத்திரன் உயிரிலேயே தங்கி நிற்பது உசிதமில்லை. சந்ததி கெடாமலிருப்பதற்காக ஆசைப்படுகிறேன். இது தான் என் துக்கத்திற்கு காரணம்.

பீஷ்மன் :

தந்தையே இதற்காகவா கவலை அடைந்தீர்கள். நான் தங்கள் மைந்தன் கங்கையின் புத்திரன், தங்கள் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டேன். என் தந்தையின் கவலையைப் போக்க, எம் சந்ததி தழைக்க என்னையே அர்ப்பணிப்பேன் இது உறுதி.

காட்சி - 02

(தந்தையின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்ட பீஷ்மன் சத்தியவதியின் தந்தையான செம்படவ ராஜனிடம் செல்கிறான்)

பீஷ்மன் :

பிதாவே ! நான் சந்தனு மகாராஜாவின் மகன் கங்கையின் புத்திரன்... தங்களிடம் உதவி நாடி வந்துள்ளேன்.

செம்படராஜன் :

வரவேண்டும் பிள்ளாய் உன் வரவு நல்வரவாகுக...

பீஷ்மன் :

பிதாவே! எனது தந்தையார் தங்கள் மகளை பட்டத்துராணியாக்க மனம்விரும்பியுள்ளார். அதற்காக நான் வந்துள்ளேன்.

செம்பட்டவராஜன் :

எனது மகள் ராஜா மகிஷியாவதற்குத் தகுந்தவள். இவளுக்கு பிறக்கும் குமாரன், ராஜாவாக இருக்க வேண்டுமல்லவா?

பீஷ்மன் :

அவனும் ராஜா தான்.

செம்படவராஜன் :

பிள்ளாய் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். சந்தனுவுக்கு பிறகு ராஜ்ய பாலனம் செய்ய நீர் பட்டாபிஷேகம் செய்யப் பட்டிருக்கிறீர். இதுவே தடையாக நிற்கிறது. என்னை மன்னிப்பீராக...

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/03

பீஷ்மன் :

பிதாவே என் வேண்டுதலை நிராகரிக்காதீர்கள். என் பட்டா பிஷேகத்தை நான் தியாகம் செய்து விட்டேன். உங்கள் மகளுக்குப் பிறக்கும் மகன் ராஜாவாக இருப்பான் இது சத்தியம்.

செம்படவராஜன் :

பரம சிரேஷ்டரே! ராஜாவம்சங்களில் இதுவரை யாரும் செய்யாததை நீர் செய்துவிட்டீர். நீர் வீரர் உம்முடைய வாக்கில் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை.

ஆயினும் உமக்கு உண்டாகும் சந்ததியைப் பற்றி எனக்கு எவ்வாறு நிச்சயம் உண்டாகும். மகாவீரராகிய உமக்குப் பிறக்கும் மகனும் வீரனாகத்தான் இருப்பான். அவன் ராஜ்யத்தை அபகரிக்க பார்ப்பான் அல்லவா? இதுதான் எனது சந்தேகம்.

பீஷ்மன் :

(தந்தையின் விருப்பத்தை பூர்த்தி செய்வதே கருத்தாகக் கொண்ட தேவ விரதன் பீஷ்மன்.. உடனே எதிர்பாராத ஒரு பிரதிக்கை செய்தான்)

வாழ்நாளில் என் தந்தை கவலை இன்றி வாழ வேண்டும். வரலாற்றில் எம் வம்சம் ஆலாவிருட்சமாகத் தளைக்க வேண்டும்... அதற்காக ஆயுள் முழுவதும் நான் பிரமச்சாரிய விரதம் பூண்டு நிற்பேன்- அத்தோடு சகோதரர்கள் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்காக என் வாழ்வை அர்ப்பணிப்பேன். இது கங்கையின் மைந்தனின் சபதம்...சந்தனு புத்திரனின் சத்தியம்

காட்சி - 03

இடம் : காசி மாநகர் அரண்மனை

கட்டிய காறன் :

ராஜாதி ராஜ, ராஜ மார்த்தாண்ட, ராஜகுலதிலக, காசி மகாராஜன் வருகிறார்... பராக்... பராக்... பராக்...

சத்தியவேள்வி/04

காசிராஜன் :

மகா ஜனங்களே ! இன்று என் வாழ்வில் முக்கியமான நாள் இந்நாள் பொன்னாள்!

என்னுடைய அருமந்த புத்திரிகள், அம்பா, அம்பிகா, அம்பாலிகா, ஆகிய மூவருக்கும் சுயம்வரநாள்... அதற்காக அவனி 56 தேசத்து அரசர்களுக்கும் அழைப்பு அனுப்பி யிருந்தேன்..

(கையைத் தட்டி) யாரங்கே...

(காவலன் வருதல்) அவர்கள் எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா? அவர்கள் போட்டிக்குத்தயாரா?

காவலன் :

வந்து விட்டார்கள் மகாராஜா ஆனால் அந்த ஹஸ்தினா புரத்து நாற்காலி மட்டும் காலியாக இருக்கின்றது.

காசிராஜன் :

வருவார்கள்... ஆனால் என்னுடைய அன்பு மகள் அம்பா, சௌபால தேசத்து ராஜாவான சால்பா மீது அன்பு கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னாளே! அந்த சௌபால தேசத்து ராஜா சால்வா வந்திருக்கிறாரா?

காவலன் :

வந்திருக்கிறார்.

காசிராஜன் :

சரி... அப்படியானால் என்னுடைய அருமந்த புத்திரிகளைச் சுயம்வர மண்டபத்திற்கு அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.

காவலன் :

சரி மகாராஜா.

(மூன்று பெண்களும் ஒவ்வொருவராக அழைத்துவரப்படு கின்றனர்.)

காசிராஜன் :

என்னுடைய அழைப்பை ஏற்று சுயம்வரத்திற்கு வந்திருக் கின்ற எல்லா அரசர்களுக்கும், காசி மாநகரைப் பரிபாலனம்

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/05

செய்து வரும் காசிராஜனாகிய நான் வணக்கம் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

முதலில் என்னுடைய மூத்த மகள் அம்பா, தனக்குரிய மணாளனைத் தேர்ந்தெடுப்பாள்...

(அழைப்பு மணியை அடிக்கிறார்) நடக்கட்டும் சுயம்வரம் (அம்பா மாலையை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள் அப்பொழுது கர்ஜிக்கும் குரலில்)

பீஷ்மர் :

நிறுத்துங்கள் சுயம்வரத்தை.

காசிராஜன் :

பீஷ்மரே... எதற்காக? பிரமச்சாரியான நீர், இந்தச் சுயம் வரத்திற்கு வரவேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது?

பீஷ்மர் :

என்னுடைய தம்பி விசித்திர வீரியனுக்காக இந்த மூன்று கன்னியரையும் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் செல்லப் போகிறேன். என்னைத் தடுக்கும் ஆற்றலுடைய ஆண்மகன் எவனும் இருக்கிறார்களா? இந்தச்சபையில்...

கோசலம், வங்கம், புண்டரம், கலிங்கம் போன்ற தேசத்து அரசர்களும் இருக்கின்றார்கள். என்னைத் தடுக்கும் ஆற்றலுடைய ஆண்மகன் எவனாவது இருந்தால் என்னை வென்று அந்தக் கன்னியரைக் கூட்டிச் செல்லட்டும்.

காசிராஜன் :

பீஷ்மரே! என்ன! இது விபரீதம்! தங்களை வெல்ல யாரிருக்கிறார்கள் இங்கே?

சால்வா :

நானிருக்கிறேன். கண்ணோடு கண் நோக்கிக் காதலை என் உள்ளத்தில் விதைத்த அம்பாவை அடைவதற்காக இந்தச் சவாலை நான் எதிர் கொள்கிறேன்.

பீஷ்மர் :

(கோபத்துடன்) என்னை எதிர்ப்பவன் இந்த அவனி

சத்தியவேள்வி/06

அம்பத்தாறு தேசத்திலும் இருக்கின்றானா ? சால்வா
வாருங்கள் யுத்தத்திற்கு!
(பீஷ்மர் ஆவேசமாக வாளுடன் நிற்கிறார்)

அம்பா :

ஐயா, இது என்ன சுயம்வரம்! நான் விவாகம் செய்ய
விரும்புகிற மணவாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கிற உரிமை இந்தச்
சுயம்வரத்தில் எனக்கு மட்டுமே உண்டு...

பீஷ்மர் :

பெண்ணே! நீ சிறுகுழந்தை, நம்முடைய மண உரிமை
முறைகளை நீ அறிந்திருக்க மாட்டாய், நம்முடைய மறை
நூல்கள் சொல்லியிருக்கிற எண்வகை விவாக முறைகளில்
பலவந்தமாகத் தூக்கிச் சென்று மணமுடிக்கிற ராக்கதர்
முறை இது... காசி மகராஜனே என்ன சொல்கிறீர்?
(காசி மகாராஜா தலை குனிந்து அமர்தல், அரங்கு
சண்டையிடும் களமாகிறது)
(யுத்தம் நடத்தல்)

பாடல்

அண்ட கண்டமும் கிடுகிடுக்க
ஆட்படை தேர்ப்படை நடுநடுங்க
வாட்கள் கேடயங்கள் உடைந்து சிதற
பீஷ்மர் சால்வா மோதல் நடந்தது
அரண்மனை போர்க்களம் ஆனது
அரசர்கள் மிரண்டு திகைத்தனர்
கங்கையின் மைந்தனின் காலடியில்
அடியற்ற மரம் போல் சால்வா வீழ்ந்து கிடந்தான்.
(அப்பொழுது அம்பா பீஷ்மரைத் தடுத்து அவரின் காலில்
விழுந்து முந்தானைப் பிச்சை கேட்கிறாள்)

அம்பா :

கங்கா மாதாவின் புத்திரரே! தர்மம் அறிந்தவரே!
நான் சௌபல தேசத்துராஜாவான சால்வனை என் மனத்தில்

புரசனாகக் கொண்டுவிட்டேன். நீர் பலாத்காரமாக என்னைக் கொண்டு செல்ல வேண்டாம், சாஸ்திரம் உணர்ந்த நீர் எவ்வண்ணம் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வாறு செய்யலாம்?

பீஷ்மர் :

பெண்ணே! உன் உறுதியைக் கண்டு மகிழ்கிறேன் சால்வாவை மணாளனாக உள்ளத்தில் வரிந்து கொண்ட உன்னால் என் தம்பி விசித்திர வீரியனுடன் வாழ முடியாது. உன் விருப்பப் படி சால்வாவை மணம் முடித்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்!

அம்பா :

பிதாமகரே! என் கண்களையே என்னால் நம்பமுடிய வில்லையே இதென்ன கனவா... நனவா... என் வாழ்நாளில் உங்களை என்றும் மறக்க மாட்டேன்.

பீஷ்மர் :

நல்லது அம்பா! இன்னொரு வாழ்நாளிலும் கூட, என்னை மறக்கமாட்டாய்!

அம்பா :

இன்னொரு வாழ் நாளா? என்ன சொல்கிறீர்கள்?

பீஷ்மர் :

ஏழெழு ஜென்மத்திற்கும் என்கிறேன். சரி... அதிருக்கட்டும் பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ உன்னை ஆசிர வசிக்கிறேன்.

சால்வா ! உனக்குரிய பொருளை நீயே எடுத்துச்செல்.

(சால்வா! அதிர்ச்சி அடைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அம்பா எழுந்து வந்து மகிழ்வுடன் சால்வாவை எழுப்பத் தன் கையை தருகிறாள். சால்வா அதை நிராகரிக்கிறாள். அம்பா அதிர்ச்சி அடைகிறாள்.)

அம்பா :

என் மனதிற்குகந்த மணவாளரே ! உங்களுக்கு என்னானது? உங்களுக்காக பிஷ்மரிடம் நான் முந்தானை பிச்சை கேட்டது தவறா?

சத்தியவேள்வி/08

சால்வா :

உன் விருப்பத்தை தவறென்று சொல்ல நான் யார்? ஆனால் நான் சத்திரியன். சண்டையில் வெற்றி பெற்றிருந்தால் மட்டுமே உன்னைக் கைபிடிக்கும் உரிமை எனக்குண்டு. தோற்று போன பொருளைப் பிச்சையாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் மனத்திடம் எனக்கில்லை. என்னை மன்னித்து விடு!

அம்பா :

நீல விதானத்து நித்திலப் பந்தலின் கீழ், கோலமயிலே, கொஞ்சம், கிளியே, கோமேதகமே, என்றெல்லாம் என்னைப் பாராட்டி, என் கையைப் பிடித்த நீங்களா சொல்கிறீர்கள்...?

என் கைபிடிக்கும் உரிமையை இழந்து விட்டேன் என்று!

சால்வா :

தோற்றவன் பேசுவதற்கான உரிமையை இழந்தவன். இனி நீ பீஷ்மரின் பொருள், அதைப்பிச்சையாகப் பெற்றுக் கொள்வது சத்திரிய தர்மம் அல்ல.

அம்பா :

நான் பொருளா, உங்களின் உயிரில்லையா?

சால்வா :

ஓர் அடிமை, இனியொரு அடிமையை நேசிக்கவே முடியாது... என்னை மன்னித்துவிடு.

அம்பா :

பிதாமகரே! பார்த்தீர்கள் தானே, நீங்களும்! எனக்கொரு வழியைச் சொல்லுங்கள்...

பீஷ்மர் :

நானா... நான் பிரமச்சாரி.. உன்னை மணந்து கொள்ள என்னால் முடியாது. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் அது என் பிரமச்சாரியத்திற்கு இழுக்காகிவிடும்... என்னை மன்னித்துவிடு...

அம்பா :

அப்பா என்னப்பா இது விசித்திரம்? என் சுயம்பரம் என்னை வாழா வெட்டியாக்கி விட்டதே.

காசிராஜன் :

பெண்ணாய்ப் பிறந்ததன் சாபம் இது, சத்திரிய குலத்தின் அதர்மம் இது... மகளே என்னையும் கூட மன்னித்து விடு!

அம்பா :

மன்னித்துவிடு, என்னையும் மன்னித்துவிடு, என்னையும் கூட மன்னித்து விடு, அப்பா இதுவா உங்களின் புது நியாயம்... பிதாமகரே பெண்களின் மனத்தை புரிந்து கொள்ள முடியாதவரே , என் வாழ்வை அழிக்கவா கங்கை உங்களைப் பெற்றெடுத்தாள்.

பீஷ்மர் :

பெண்ணே நான் பெண்களைத் தெய்வமாக மதிப்பவன், அதை மறந்து பேசாதே...

அம்பா :

நீங்கள் பெண்களை தெய்வமாக மதிக்கும் லட்சணம் இது தானா?

உங்களின் வீரத்தை வைத்து என்னை அபலையாக்கி விட்டீர்கள், உங்கள் சுயநலத்திற்கு என்னை வாழா வெட்டியாக்கி விட்டீர்களே. இதுவா உங்கள் பிரமச்சாரியம், இதுவா உங்கள் சத்திய வேள்வி...

பீஷ்மர் :

பெண்ணே உன் வார்த்தையை நிறுத்து, என் மீது அபாண்டமாகப் பழியைச் சுமத்தாதே...

சத்திரிய தர்மத்தை நான் மதிப்பவன்.

அம்பா :

பிரமச்சரியான நீங்கள் பெண்களை கவர எதற்காக வந்தீர்கள், இதுவா உங்கள் சத்திரிய தர்மம், இதுவா உங்கள் ராஜா நீதி, போலிப் பிரமச்சாரியே, உங்களுக்கு எதற்காக

சத்தியவேள்வி! 10

உடைவாள், எதற்காக இந்த ராஜா மகுடம், எதற்காக அரசு போகம் நான் மறுபிறவி எடுத்தாவது உன்னைக் கொல் வேன். பெண் பாவம் உன்னைச் சும்மா விடாது... நீ கையறு நிலையில் துடிதுடித்துச் சாவாய் இது என் சத்தியம். இது அம்பாவின் சாபம், பெண் சாபம் உன்னை அழிக்கும் , இது என் சத்திய வேள்வி...

காட்சி - 04

(அம்பை கடும் தவம் புரிகிறாள்)

அம்பா :

பெண்களை மதிக்காத சத்திரிய தர்மம் வரலாற்றில் அழிந்து போகட்டும், சுயம்பரம் பெண்ணிற்கான சுதந்திரம் என்பதாக எண்ணியிருந்தேன், இது ராஜாபரம்பரையின் வீர பராக்கிரமத்தைப் பரீட்சிக்கும் வீர விளையாட்டு என்று புரிந்து கொண்டேன்...

என்னுடைய வாழ்வை என்னால் தீர்மானிக்க முடிய வில்லை, அது ஆடவர்களின் கைவிரிப்பில் சிக்கிச் சின்னா பின்னமாகி விட்டது.

இன்று நான் ஏமாந்து போயிருக்கலாம். மீண்டும் இன்னொரு பூகம்பமாய் திரும்பி வருவேன்.

தந்தையே பெற்ற பெண்ணை நிர்க்கதியாக கைவிட்ட உங்களுக்கு எதற்காக அரசுரிமை...

சால்வா காதலித்தவளை கைப்பிடிக்க தகுதியில்லாத உனக்கு எதற்காக இந்த உறைவாள்...

பிதாமகரே பெண்களின் வாழ்வைக் கூறு போடவா உங்களிடம் இந்த வீரவாள், வெற்றி வாள்...

இழந்த இந்தக் கணக்கை நேர் செய்ய நான் மீண்டும் பிறப்பேன்... மீண்டும் வருவேன்...

அசரீரி :

குழந்தாய் உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/11

அம்பா :

பீஷ்மருடைய மரணமே நான் கோரும் வரம்!

அசரீரிக்குரல் :

நீ இன்னொரு பிறப்பு அடைவாய், உன்னால் பீஷ்மர் மரணமடைவார். (அம்பை தீயுடன் சங்கமானாள்)

பின்னணிக் குரல் :

அம்பை புதிய பிறவியில் சிகண்டியாக உருவெடுத்து, அருச்சுனனின் தேர்ப்பாகனாகி பீஷ்மாரை பழிவாங்கினாள். குருசேத்திர யுத்த களத்தில் பீஷ்மர் வீழ்த்தப்பட்ட போது அம்பையின் அடங்காத கோபம் தணிந்தது. ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கி உடலுக்கு உணவும் ஆன்மாவுக்கு மங்களமும் தந்து மக்களுக்கெல்லாம் தாயாக நிற்கும் கங்கையின் ஒளரச புத்திரர் தகப்பனான சந்தனு ராஜனுக்கு சுகம் தருவதற்காகத் தனக்கு சந்ததியும் வேண்டாம், விவாகமும் வேண்டாம் என்று சத்தியம் செய்தவன்... பரசுராமனை வென்ற நிகரற்ற சூரர் பீஷ்மர் அடியற்ற மரம்போல் யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்தார். பாண்டவரும் கௌரவரும், கண்ணீர் மல்கினார்கள்.

அம்பையின் சாபம் சிகண்டி வடிவில் பீஷ்மரை சாய்த்தது! ஆனால் பீஷ்மரின் சத்திய வேள்வி ஜெயித்தது. பீஷ்மரின் வீரம், தியாகம், தற்கொடை நிலைத்தது...

வள்ளுவன் தூது

இந்த நாடகத்தை படிப்பவர்களும் பார்ப்பவர்களும் திருவள்ளுவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம்... அவர் வாழ்ந்த காலம் அவர் ஆற்றிய பணிகள் எல்லாம் கலை இலக்கிய அரசியல் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் இரண்டறக் கலக்க வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம். உலகப் பொது மறை தந்த திருவள்ளுவர் மூவேந்தர்களுக்குள் ஒற்றுமை உண்டாக வேண்டுமென்பதற்காக சோழமன்னன் கரிகாலனிடம் தூது போகின்றார். அதுவே வள்ளுவன் தூது, இது தத்துவஞானி, தெய்வப் புலவரின் வாழ்க்கைப் படைப்பு!

நாடக உறுப்பினர்

வள்ளுவன், வள்ளுவர், திருவள்ளுவர், நாடகத் தலைவர்.

உக்கிரப் பெருவழுதி : பாண்டியமன்னன்

கரிகாலன் : சோழ மன்னன்.

இரும்பிடர்த்தலையார் : மன்னன் கரிகாலனின் அம்மான்

அமைச்சர், தமிழ்ப்புலவர்.

ஆலவாயர் : பாண்டிய நாட்டு அமைச்சர்

ஞானதி : பாண்டிய நாட்டு படைத்தலைவன்.

இடம் : மதுரை அத்தாணி மண்டபம்.

உறுப்பினர் : வள்ளுவர், உக்கிரப் பெருவழுதி, ஏனாதி ஆலவாயர்
அறிஞர்கள்...

காலம்: காலை நேரம்

(அத்தாணி மண்டபத்தில் ஐம்பெருங்குழு எண் பேராயத்தின்
உறுப்பினர்கள் பரபரப்புடன் வந்து கூடுகின்றனர்.)

ஓர் அறிஞர் :

முன்னறிவிப்பில்லாமல் மன்னன் உடனே அவையைக்
கூட்டக் காரணம்?

மற்றோர் அறிஞர் :

நாட்டில் போர் ஒன்றும் மூளவில்லையே?

ஓர் அறிஞர் :

மன்னன் வள்ளுவரைக் கூடக் கலந்து பேசவில்லையாமே?

(அப்பொழுது உக்கிரப் பெருவழுதி, ஏனாதி ஆலவாயர்,
வள்ளுவர் ஆகியோரும் வந்து தத்தம் இருக்கைகளில்
அமர்கின்றனர்.)

உக்கிரப் பெருவழுதி :

அறிஞர் பெருமக்களே! சோழர் நாட்டில் இருக்கும் நம் ஒற்றர்
தலைவர் ஓர் அதிர்ச்சிதரும் செய்தியை அனுப்பியிருக்
கிறார். அதனால் தான் அவையை உடனே கூட்டினேன்.

ஓர் அறிஞர் :

என்ன செய்தி மன்னா?

உக்கிரப் பெருவழுதி :

நெஞ்சம் கொதிக்கிறது சோழ மன்னன் கரிகாலன் நம்
நாட்டின் மீது படையெடுக்கத்திட்டம் தீட்டி வருகிறானாம்.

ஆலவாயர் :

வெண்ணிவாயில் போரிலே, வேலைப் பிடித்தவன் கண்ணி

வைக்கிறானா பாண்டிய நாட்டுக்கு? பால் மணம் மாறாத பாலகாக இருந்த அவனைப் பாண்டியனும் சேரனும் பதினொரு வேளிரும் வெண்ணி வாயிலே எதிர்த்து மாண்டதை ஆண்டுகள் பல சென்றும் அவன் மறக்கவில்லைப் போலிருக்கிறது.

மற்றோர் அறிஞர் :

அப்பொழுது படையெடுத்து வந்தது போதாதென்று இப்பொழுது ஒருபடையெடுப்பா?

பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னையும் பொருளையும் அவன் படை சூறையாடியது போதாதா?

ஊர்களைத் தீயிட்டுப் பொசுக்கியது போதாதா?

ஆலவாயர் :

செருக்குப் பிடித்தவன் கரிகாலன்.

சேர இளவரசனுக்குப் பெண் கொடுத்துச் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டான். பாண்டிய நாட்டை வென்று தமிழகத் திற்கே பட்டம் சூட்டிக் கொள்ளப்பார்க்கிறான்.

உக்கிரப் பெருவழுதி :

அதனால்தான் சொல்கிறேன் பழிவாங்க வேண்டியவர்கள் நாம், படையெடுக்க வேண்டியவர் நாம்?

ஓர் அறிஞர் :

மன்னர் மாற்றானின் வலிமையும் பார்க்க வேண்டும். வேங்கை மார்பனுக்கும் கரிகாலனுக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது.

மற்றோர் அறிஞர் :

முடியுடை மூவேந்தரில் சோழனே வலிமை வாய்ந்தவன்- அடிபட்ட பாம்பு போலத் தோற்றுத் திரும்புவதில் பயனில்லை..

உக்கிரப் பெருவழுதி :

நிறுத்துங்கள் உங்கள் கோழைத்தனமான பேச்சை...

(பொறுமை இழந்து) நீங்கள் என்மேல் பகை கொண்டாலும் சரி... நான் எடுத்த செயலை முடித்தே தீருவேன்.

வள்ளுவர் :

மன்னா வீரரிடம் பகை கொண்டாலும் அறிஞரிடம் பகை கொள்ளக்கூடாது.

உன் ஆட்சி அழிய வேண்டுமானால் அறிஞர்களைக் கேட்காமல் செய், கொள்கையை ஏந்திய அறிஞர்கள் சீறினால் கொற்றவனும் அரசிழப்பான் வழுதி..

உக்கிரப் பெருவழுதி :

அறிஞர்களே என்னைப் பொறுத்தருளுங்கள் கரிகாலன் பாண்டிய நாட்டுக்குச் செய்த கொடுமையை நினைத்து உங்களைக் கடுமையாகப் பேசிவிட்டேன் (படைத் தலைவனை நோக்கி) ஏனாதி என் தோள்கள் துடிக்கின்றன. ஆயுதசாலையில் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் படைக்கலன்கள் குவியட்டும்.

வள்ளுவர் :

மன்னா பகைவர்களின் கொட்டத்தை அடக்கும் கூர்மையான வான், படைக்கருவிகள் அல்ல. செல்வம், செல்வம் தான். பொன்னும் பொருளும் நாட்டில் குவியட்டும். தன்னாலே போய் விடும். பகையும் படையெடுப்பும். வேல் அல்ல உனக்கு வெற்றிதருவது, செங்கோல் தான்.

உக்கிரப் பெருவழுதி :

அண்ணலே ஆசிகூற வேண்டிய நீங்களே.

வள்ளுவர் :

மன்னா எண்ணித் துணிக செயலை துணிந்த பின் எண்ணுவோம் என்று இருப்பது இழுக்கு. முயலைக் கொன்ற அம்பை விட யானையைக் கொல்லக் குறிப் பார்த்துத் தவறிவிட்ட வேலே சிறந்தது. இதுதான் படைச் செருக்கு. ஆனால் நீ செய்யக் கருதியிருக்கும் செயலின் வலிமையையும், பகைவனின் வலிமையையும். உனக்கும் பகைவருக்கும்

துணையாக இருப்பவர்களின் வலிமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும் சோழன் கரிகாலனுக்கு சேரன் துணை உனக்கு யார்துணை, உனக்கு யார் துணை?

உக்கிரப் பெருவழுதி:

(துள்ளிக் குதித்து) நீங்கள் ஒருவரே போதும் அண்ணலே ஒருவரே போதும்.

ஆலவாயர்:

(சிரித்து) நன்று சொன்னாய் மன்னா...

பாண்டவர்களுக்கு கண்ணன்! பாண்டியனுக்கு வள்ளுவர்!

உக்கிரப் பெருமுதி:

அண்ணலே ஊக்கம் தாருங்கள். அழித்து விடுகிறேன் கரிகாலனை!

வள்ளுவர்:

ஊக்கம் வேறு, உண்மையான வலிமை வேறு மன்னா! உச்சியை அடைந்து விட்டாய் நீ..!

இதைத் தாண்டினால் உன் உயிருக்கும் நாட்டிற்கும் தான் அழிவு முதலைக்கு நீரில் இருக்கும் வரைதான் வீரம்.. நிலத்திற்கு வந்தால்..

உக்கிரப் பெருமுதி:

நீங்கள் இருக்கும் போது நான் யாருக்கு அஞ்ச வேண்டும்?

வள்ளுவர்:

அஞ்ச வேண்டியதற்கு அஞ்சாமல் இருப்பது அறியாமை மன்னனா! வகையில்லாமல் படையெடுத்துப் பகையென்னும் விதையைப் பாண்டியநாடு என்னும் பாத்தியில் நீ தூவ விரும்புகிறாய்? வழுதி படை மாட்சி பார்த்தால் மட்டும் போதாது, பகை மாட்சியும் பார்க்க வேண்டும்.

உக்கிரப்பெருவழுதி:

அண்ணலே, அப்பொழுது கரிகாலன் படை எடுப்பைத் தடுக்க என்னதான் வழி?

வள்ளுவர்:

பகைவனையே நண்பனாக மாற்றிவிட்டால்?

மற்றோர் அறிஞர் :

சாலசிறந்த எண்ணம், கரிகாலன் மனம் மாறுவது திண்ணம்.

ஆலவாயர் :

கோழைத்தனதிற்கு கோயில் கட்டுகிறார். வள்ளுவர்

வள்ளுவர் :

அரசியல் அறத்திற்கு ஆலயம் எழுப்புகிறேன் ஆவலாயரே!

ஆலவாயர் :

(சிரித்து) பகைவனை நண்பனாக மாற்றுவதாவது? பகற்கனவு!

வள்ளுவர்:

இல்லை... அரசியல் பண்பு, அந்தப் பண்புள்ளவனின் பெரும் தன்மையில் தான் இந்த உலகமே தங்கி வாழும் மன்னா உனக்கோ துணை இல்லை! பகையோ இரண்டு. சோழனும் சேரனும் தோள் தட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள் இவர்களில் ஒருவரை நீ துணையாகக் கெள்வது தான் இப்பொழுது நீ செய்ய வேண்டிய செயல், அவன் தான் சோழன் கரிகாலன்... சோழன் நண்பனானால் சேரன் தானாவே வருவான்.

ஆலவாயர் :

(குறும்பாக) கரிகாலனின் கால்களில் விழுந்து காணிக்கை தரச் சொல்கிறாரா?, வள்ளுவர்.

வள்ளுவர் :

(நயமாக) ஆலவாயருக்கு அந்தத் துன்பமே வேண்டாம்... பகைவரிடம் நட்பு நாடும் போது அவர்களிடம் நாம் நம் துன்பங்களைச் சொல்லக் கூடாது. உறுதியாகவே இருக்க வேண்டும். இது அரசியலில் பாலபாடம்.

ஆவலாயர்:

ஆனால் அது ஒட்டை ஓடம்.

சத்தியவேள்வி/18

வள்ளுவர் :

அது ஓட்டிச் செல்பவர்களைக் பொறுத்தது வகையறிந்து வலிமை கொடுத்துத் தற்காப்புச் செய்து கொண்டால் பகைவர்களின் செருக்கு பகலவன் முன்னால் பணிப்படலம் போல் மாயும்.

ஆவலாயர் :

எனக்கென்னவோ இது நடக்கும் என்று நம்பிக்கை இல்லை.

வள்ளுவர் :

எண்ணத்திலே திண்மை இருந்தால் எண்ணியதை எண்ணியவாறே அடையலாம்!

ஓர் அறிஞர் :

வாழ்க வள்ளுவர், பாண்டிய நாட்டின் பேரமைச்சர் வள்ளுவர் சோழமன்னன் கரிகாலனிடம் தூது போக வேண்டுமென்று இந்த அம்பெருங்குழு எண் பேராயத்தின் சார்பாக நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆலவாயர் :

(தன் சுருதியை மாற்றி) ஆம் நூல் வேந்தர் வள்ளுவரே! வேல் வேந்தன் கரிகாலனிடம் தூது செல்லத் தகுந்தவர்... அறிஞர்கள் நிறைந்த அவன் அவைக்களத்தில் அறிஞர்களுக்கு அறிஞரான வள்ளுவரே ஒளி வீச முடியும்.

உக்கிரப் பெருவழுதி :

அண்ணலே இந்த அத்தாணி மண்டபம் உங்களுக்கு எல்லா அதிகாரங்களும் தருகிறது. தலைமைத் தூதுவராகச் சென்று நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு நீங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும், எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

வள்ளுவர் :

மன்றத்தினருக்கு என் வணக்கம்... மாற்றாரை மாற்றும் படை பணிவு ! அந்தப் படையைக் கொண்டு பகைவனின் பகையை மாற்றுவேன்.

மற்றோர் அறிஞர் :

உங்கள் நாவன்மையைப் புகழ்ந்து இந்த மாமன்றம் உங்களுக்குப் பெரு நாவலர் என்ற பட்டத்தைத் தருகிறது. தூது செல்லும் உங்கள் தூய்மையான பணியை, வாய்மையான நோக்கத்தை வாழ்த்துகிறது.
(வள்ளுவர் அனைவரையும் வணங்குகிறார் அவை கலைகிறது)

காட்சி - 02

இடம் : காவிரிப்பூம் பட்டினம் (பூம்புகாரி) சோழன் (கரிகாலனின் அத்தாணி மண்டபம்).

உறுப்பினர் : கரிகாலன், இருப்பிடர்த்தலையார் கிரேக்க ஆடல் அழகி, அறிஞர்கள், இரண்டு மெய்க் காப்பாளர்கள்)

அரங்கு அமைப்பு

சோழன் கரிகாலனின் அவை கூடியிருக்கிறது, புலிக்கொடி பறந்து கொண்டிருக்கிறது. மன்னன் கரிகாலன் நடுநாயகமாக அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். உக்கிரப் பெருவழுதியை விட மிகவும் மூத்த தோற்றம் வீரமும் அறிவும் நெறிந்த பார்வை மார்பிலே ஆத்திமாலை தவழ்கிறது, அனைவரும் வள்ளுவரின் வரவை எதிர்பார்த்தும் கொண்டிருக்கின்றனர். கிரேக்க அழகி ஒருத்தி அன்னப்பறவை போன்ற ஒப்பனையுடன் அங்கு ஆடுகிறாள். அனைவரும் அவள் ஆடலை ரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆடல் முடிகிறது. கரிகாலனின் மாமனும் அமைச்சருமான இரும்பிடர்த்தலையார் வள்ளுவரை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வருகிறார். அனைவரும் எழுந்து வள்ளுவரை வணங்குகின்றனர்)

கரிகாலன் :

வள்ளுவரே வருக, பாண்டிய நாட்டு பேரமைச்சரே வருக! தலைமைத் தூதுவரே வருக! இந்த பொன்னாசனத்தில் அமர்க!)

சத்தியவேள்வி/20

வள்ளுவர் :

(இருக்கையில் அமர்ந்து கரிகாலனை நோக்கி) நிலத்தை கிள்ளி வளம் பெருக்கும் மரபில் வந்த கிள்ளியே! இளஞ் சேட் சென்னியின் தவப்புதல்வன், திருமாவளவனே! கரிகால் சோழனே! நின் கொற்றம் வாழ்க!

வெண்ணி வாயில் களத்தில், பாண்டியனும், சேரனும், பதினொரு சோழ நாட்டுச் சிற்றரசர்களும் நீ இளைஞன் தானே என்று உன்னைத் தாக்க, வெகுண்டெழுந்து, வேல் கொண்டு பெருஞ்சேரலாத மன்னனுக்குப் புறப்புண் தந்து அனைவரையும் வென்ற அஞ்சா நெஞ்சனே! புறப் புண்ணுக்கு வெட்கப்பட்டு உண்ணாமல் வடக்கிலிருந்து உயிர் விட்ட சேரமன்னனுக்கு வருந்தி, வெற்றி விழாவே வேண்டாம் என்று கூறிய பெருந்தகையாளனே!

வடதிசையில் படை நடத்திச் சென்று, இமயமலையில் புலிக்கொடியைப் பொறித்து, வச்சிர நாட்டு வேந்தன் முத்துப் பந்தரும், மகத நாட்டு மன்னன் பட்டி மண்டபமும், அவந்தி நாட்டு அரசன் தோரணவாயிலும் அமைக்க, வெற்றி முரசு கொட்டிய வேங்கையே! காவிரிக்கு கரை கட்டியவனே! பட்டினப்பாலை பாடிய புலவருக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்த புரவலனே! புத்த பிரானின் முற்பிறவிகளைப் பற்றிக் கூறும் ஜாதகக் கதையிலே காவிரிப்பூம் பட்டினம் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது என்றால், உன் தலை நகரான இதன் பெருமையைப் பற்றி என்ன சொல்வது! பகைவர்கள் புகாத புகார் பூம்புகார்.

கரிகாலன் :

நன்றி வள்ளுவரே! நாட்டிற்கு பெருமை பகைவர்கள் புக முடியாமல் இருப்பது! . நாட்டிற்கு அழகு பகைவர்கள் மீது படையெடுப்பது...

வள்ளுவர் :

நாட்டு மக்கள் நோயில்லாமல் இருப்பதும், செல்வம் கொழிப்பதும், விளை பொருள் செழிப்பதும், இன்ப வாழ்வும், நல்ல காவலும் தான் நாட்டிற்கு அழகு மன்னா!.

மற்ற நாடுகள் மீது வீணாகப் படை எடுப்பது அல்ல. பகை குறைந்தால் படை குறையும், படை குறைந்தால் பொருள் நிறையும்! பொருள் நிறைந்தால் பசியும் பிணியும் குறையும். பசியும் நோயும், பகையும் இல்லாதிருப்பதே நான் சொல்லும்நாடு! நன்னாடு... பொன்னாடு!

நம் முன்னோர்கள் காலத்தில், மோரிய மன்னன் சந்திர குப்தனின் மகன் பித்துசாரன் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தான். ஆனால் பயன் இன்றித் திரும்பினான்.. ஏன்?

மூவேந்தர்களும் ஒன்று சேர்ந்து போரிட்டார்கள்...

பரத கண்டத்தின் பெரும் பகுதியை ஆண்ட பிந்து சாரனின் மகன் அசோகனால், கல்வெட்டில் தான் மூவேந்தர்களின் பெயர்களைப் பொறிக்க முடிந்ததே தவிர அவன் கால்கள் தமிழகத்தில் படவில்லையே... காரணம் என்ன? மூவேந்தர்களுக்குள் அப்பொழுது ஒற்றுமை இருந்தது. அந்த ஒற்றுமை உடைந்தது... அதற்கு பின்னால் படையெடுத்து வந்த கலிங்க நாட்டு மன்னன் காரவேலன், வெற்றியோடு திரும்பினான்.

கரிகாலன் :

அப்பொழுது பாண்டிய மன்னன் தான் காரவேலனுக்கு முத்துக்களையும் யானைகளையும் பரிசாக அளித்தானாம்!

வள்ளுவர் :

அதற்குக் காரணம் யார்? சோழனும் சேரனும் தானே! கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன் தோன்றிய மூத்த குடி தமிழர்குடி தமக்குள்ளே போரிட்டு அழியத்தான் வேண்டுமா?

கரிகாலன் :

சுற்றி வளைக்காதீர்கள் வள்ளுவரே.... நான் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்கக் கூடாது அவ்வளவு தானே?

வள்ளுவர் :

நீ அப்படி எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி...

கரிகாலன் :

நான் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்கா விட்டால், பாண்டியன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுக்க மாட்டான் என்பதற்கு என்ன உறுதியிருக்கிறது?

வள்ளுவர் :

இதோ... இந்த ஓலை நறுக்கைப் பார்...

(தன்கையிலிருந்த சுவடியிலிருந்து ஓர் ஓலை நறுக்கை எடுத்து மன்னனிடம் தர அவன் படித்துவிட்டுத் தன் மாமனும் அமைச்சருமான இரும்பிடர்த்தலையாரை நோக்கி)

கரிகாலன் :

மாமா... வள்ளுவர் உங்களையே அவர் பக்கம் வலை போட்டு இழுத்துவிட்டார்.

இரும்பிடர்த்தலையார் :

என்ன சொல்கிறாய் கரிகாலா?

கரிகாலன் :

இந்த ஓலை நறுக்கைப் பாருங்கள்...

(இரும்பிடர்த்தலையார் அதை வாங்கிப் படிக்கிறார்.)

இரும்பிடர்த்தலையார் :

ஆமாம்! மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் புலவானாக இருந்த போது நான் வழுதியை வாழ்த்திப் பாடிய பாடல் தான் இது!

வள்ளுவர் :

அதுமட்டுமல்ல கரிகாலா! இயற்பெயர் மறைத்து இரும்பிடர்த்தலையார் என்ற பெயர், இவருக்கு எப்படி வந்தது வழுதியை வாழ்த்தி அவர் பாடியிருக்கும் பாடல் தான்... (பாடுகிறார்)

“பெருங்கை யானை இரும்பிடர்த்தலையிலிருந்து

மருந்தில் கூற்றத்து இருந்தொழில் சாயாக்

கருங்கை ஓள்வாள் பெரும் பெயர் வழுதி

நிலம் பெயரினும் நின் சொல் பெயரல்”

உலகமே தன் நிலையிலிருந்து மாறினாலும் தான் சொன்ன
சொல்லிலிருந்து மாறாதவன் பாண்டிய மன்னன்.
பகைவனின் நேர்மையைப் புகழ்ந்து கவி பாடியவர்...
கரிகாலனின் மாமன் அமைச்சர் புலவர் இரும்பிடர்த்
தலையார்..

இரும்பிடர்த்தலையார் :

மருமகனே வெல்ல முடியாத சொல்லை உடையவர்
வள்ளுவர். நீ பாண்டிய நாட்டின் மீது படை எடுக்க
நினைப்பது தவறு என்பதுதான் என் எண்ணமும்...

கரிகாலன் :

என் தாய் மாமனே! உங்கள் தூதுக்கு துணையாகி விட்டார்.
வாய்மையாலும் துணிவாலும் நீங்களே வென்று விட்டீர்
கள். நான் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுக்கும்
எண்ணத்தை இப்பொழுதே கைவிட்டு விட்டேன். தமிழக
மன்னர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நட்புடன் வாழ வேண்டு
மென்ற உங்கள் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

வள்ளுவர் :

வாழ்க உன் கொற்றம் ! வாழ்க உன் புகழ்.

இரும்பிடர்த்தலையார் :

(வள்ளுவரை அணைத்துக் கொண்டு) தேன் மொழி
பொழியும் சிவந்த மலர் போன்ற நாவினைப் படைத்தவர்
நீங்கள். சோழ மண்டலம் உங்களுக்குச் “செந்நாப்போதார்”
என்ற பட்டம் தந்து பாராட்டுகிறது.

கரிகாலன் :

அது மட்டுமல்ல, உங்கள் வருகையை முன்னிட்டுச் சிறையி
லிருக்கும் சில குற்றவாளிகளுக்குச் சிறை வீடும் தரப்படு
கிறது. என் வடநாட்டு படையெடுப்பு வெற்றியின் அறிகுறி
யாக எனக்காக மகத நாட்டு மன்னன் இங்கு அமைத்த பட்டி
மண்டபத்தில் நீங்கள் இன்று மாலை மக்களுக்கு அறவுரை
ஆற்ற வேண்டும்...

வள்ளுவர் :

அப்படியே ஆகட்டும் திருமாவளவா...

(கரிகாலன் கையசைக்க இரண்டு மெய்க்காப்பாளர்கள் கிரேக்க நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அரையாடையும் சட்டையும் அணிந்தவர்கள். வள்ளுவரை அழைத்துச் செல்ல வருகின்றனர்)

கரிகாலா உன் அவையில் ஆடுபவள் கீரேக்க அழகி. மெய்காப்பாளர்கள் கிரேக்கர்கள். கிரேக்க நாட்டையே சோழ நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்துவிட்டாய்..

கரிகாலன் :

ரோமாபுரிமன்னன். அகஸ்டஸ் சீசரே நட்பு நாடும் அளவிற்குப் பாண்டிய நாட்டை உயர்த்திவிட்ட உங்களை விடவா?

வள்ளுவர் :

எனக்கு யாதும் நாடே! யாதும் ஊரொ!

கரிகாலன் :

வாழ்க உங்கள் பொதுமை !

அடலேறும் மொழித்தமிழா - இன்பக்

கடலேறும் தனித்தமிழா... சோலை

மடலேறும் சுவைத்தமிழா - நீ என்

உடலையும் உயிரையும் வாழ்விக்கின்றாய்,

உன்னை வணங்குகின்றேன். உங்கள் பொதுமையை

வரவேற்கின்றேன்.

(வள்ளுவரை அழைத்துச் செல்கின்றான்...

இரும்பிடாத்தலையார் பின் தொடர அவை கலைகின்றது.

பின்னணிக்குரல் :

அறம் பொருள் இன்பமெனும்

அறிவுப் பதாகைதனைப் பிடிப்போம்,

ஆதிபகவன் மைந்தன் ஆணை வழி நடப்போம்

அதைத்தடுக்க முனைவோரின் செயல்களையே தடுப்போம்.

கவிதை :

அன்னத்தின் தூவியிலே கறுப்பின்

சின்னத்தைக் காண் போமோ?

அதனால் தான் குறையிலாக்குறள் என்றும்

அணுகூடக் கறையில்லா மறை என்றும்

கூறுகின்றோம் திருக்குறளை.

சமத்துவப் பேரொளியாய்

சமுதாயப் புரட்சி செய்யும்

தத்துவப் பெரு ஞானியாய்

மகத்துவம் மிகக் கொண்ட மனித குலத் திருவிளக்காய்ப்

பூமிக்கே புனித உரை வழங்கிய அய்யனைப் போற்று

வோம் போற்றுவோம்.

(முற்றும்)

இலட்சியத்துறவு

நாடக மாந்தர்

இளங்கோ - சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய ஆசிரியர் சேரன் தம்பி
சேரன் செங்குட்டுவன் - சேர நாட்டு மன்னன்
வேண் மாள் - சேர நாட்டு மன்னனின் மனைவி
பாண்டியன் வெற்றிவேற் செழியன்.
மற்றும், ஏவலாள், பரதவர்கள், ஒற்றன், துறவிகள்
ஐந்தவித்தானடிகள்.

சிலம்பு தந்த சிற்பி சேரன், செங்குட்டுவனின் தம்பி...
அரசு போகத்தைத் துறந்து துறவியான இளங்கோவடிகள்...
இளங்கோவடிகளின் வரலாறுதான் இலட்சியத்துறவு...
கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய
இளங்கோவடிகள் அரசு போகத்தை ஒதுக்கி துறவறம்
பூண்டார்.

காட்சி - 01

இடம் : வஞ்சி நகர் வெள்ளி மாடம்
பாத்திரங்கள் : சேரன் செங்குட்டுவன், மனைவி வேண்மாள்.

ஏவலாள் :

வாழ்க எம் வேந்தே வளர்க நின் கொற்றம்!

சேரன் :

என்ன செய்தி?

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/27

ஏவலாள் :

அடிகள் வந்துள்ளார்.

சேரன் :

(முகம் மலர்ந்து) வரச் சொல்.

(ஏவலாள் போகிறான், போனதும் இளங்கோ அடிகள் உள்ளே வருகிறார்)

இளங்கோ :

வணக்கம் அண்ணா?

சேரன் :

வா தம்பி இரு.

இளங்கோ :

அண்ணி நலம் தானே!

சேரன் :

நலம் தான் நேற்றுமுதல் ஓய்வாக இருக்கிறேன். ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருக்கலாம் என்று அழைத்தேன்.

(இருவரும் எதிர் எதிரே அமைந்த கட்டில்களில் இருக்கின்றனர்.)

சேரன் :

நேற்றிரவு வேண்மாளும் யானுமாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் வஞ்சிக்காண்டத்தைப் படித்தோம்.

இளங்கோ :

ஏதாவது குறை தெரிந்ததா... அண்ணா?

சேரன் :

குற்றம் குறை காணவில்லை. கால் கோட் கதையில் “இமிழ் கடல் வேலியைத் தமிழ் நாடு ஆக்கிய இது நீ கருதினை ஆயின் ஏற்பவர் முது நீர் உலகில் முழுவதும் இல்லை” என்று எழுதியிருக்கின்றாய்.

இளங்கா :

வில்லவன் கோதை உங்களுக்குச் சொல்வதாக...

சேரன் :

ஆமாம் இருந்தாலும் உன் கருத்துத்தானே? உன் காவியத்தில் வரும் வில்லவன் கோதை நீதானே?

இளங்கோ :

(புன்முறுவலுடன்) ஒரு வகையில் உண்மைதான் அண்ணா?

சேரன் :

பொருள் வெளிப்படை தானே அண்ணா? மயக்கத்திற்கு இடம் இல்லையே?

சேரன் :

உலகத்தையே தமிழ் நாடாக ஆக்கக் கருதினால் அது முடியும் என்று எழுதியிருக்கிறாய்...

இளங்கோ :

நீங்கள் எப்படி கருதுகிறீர்கள் அண்ணா?

சேரன் :

உலகத்தை வென்று என் ஆட்சிக்கு உட்படுத்தல் என்று கருதினேன்! ஆனால்?

இளங்கோ :

அண்ணா நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வேண்மான் :

உலகத்தை வென்று தமிழ் மொழியையும் தமிழ் பண்பாட்டையும் அங்கெல்லாம் பரப்பி, மற்ற நாட்டு மக்களையும் தமிழர்களாக்கி, தமிழ் நாட்டின் எல்லையை விரிவடையைச் செய்தல் என்று நினைத்தேன் தம்பி.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/29

இளங்கோ :

அண்ணியின் கருத்தே அழகான பொருள் அண்ணா!

சேரன் :

அது முடியுமா?

வேண்மாள் :

நீங்கள் ஏன் அப்படிக் கேட்கின்றீர்கள், எதிர்ப்பவர் உலகம் முழுவதிலும் இல்லையென்றால்...

சேரன் :

வேண்மாள் சொன்ன பொருள் வெறும் கனவாக முடிவது தான் தமிழ் நாடு ஆக்குவது முடியுமா?

இளங்கோ :

முடியும் அண்ணா! செய்யக் கூடியது தான் இதுவரையில் சேர சோழ பாண்டிய மரபில் எந்தத் தமிழ் வேந்தரும் செய்யாத முயற்சி இது. செய்திருந்தால் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். உடனடியாக வெற்றி பெறாவிட்டாலும் படிப்படியாகத் தலைமுறையாக மெல்ல மெல்லவாவது வெற்றி பெற்றிருக்கலாம்.

சேரன் :

அப்படியா?

இளங்கோ :

ஏன் முடியாது அண்ணா? கங்கை கரையில் வாகை சூடினீர்கள் வானளாவப் புகழ் பெற்றீர்கள். வெற்றி முழக்கத்தோடு திரும்பினீர்கள். இது சில நாட்களின் ஆரவாரமாக முடிந்தது. இதற்கு முன்பும் கரிகால சோழன் முதலானவரும் நம் தந்தையும் இவ்வாறு வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினார்கள். அந்த வெற்றி நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் பழங்கதையாய்ப் போயின உங்கள் வெற்றியும் அவ்வாறு பழங்கதையாய்ப் போய்விடுமே!

சேரன் :

என்ன செய்திருக்க வேண்டும்?

இளங்கோ :

அங்கே சில தமிழ்க் குடும்பங்களைக் குடியேற்றியிருக்க வேண்டும். அந்தக்குடும்பங்கள் கங்கைக் கரையிலுள்ள மக்களோடு அன்போடு பழகி அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்குமாறு செய்திருக்க வேண்டும். போர்க்களத்தில் தலைமை தாங்குவது நிலையில்லாதது. வாழ்க்கை களத்தில் தலைமை தாங்குவதற்கு வாளும் வேலும் வேண்டியதில்லை. அறிவும் திறனும் உள்ள குடும்பங்களை அங்கே குடியேற்றினால் அவர்கள் அங்கே தமிழ்பரப்ப முடியும். தமிழ்க் கலையைப் பரப்ப முடியும் , தமிழ்ப்பண்பாட்டை பரப்ப முடியும். தமிழ் இலக்கியத்தைப் பரப்ப முடியும். இவைகள் எல்லாம் பரவினால் அங்குவாழும் மக்கள் நாளடைவில் தமிழ் மக்களாக மாறிவிடுவார்கள். தமிழ் நாட்டின் எல்லை இமயம் முதல் குமரி வரை என்று சொல்லப்படுவதாகும். அதைத்தான் “இமிழ் கடல் வேலியைத் தமிழ் நாடு ஆக்கிய” என்று குறிப்பிட்டேன்.

சேரன் :

இதுவரையில் இந்த முயற்சியை எந்த வேந்தரும் செய்ய வில்லையே...

இளங்கோ :

ஒருவரும் செய்யவில்லை.. போர் செய்வது வாகை மாலை சூடுவது மறுநாள் திரும்பிவிடுவது இவ்வளவு தான் முன்னோர் செய்தவை எல்லாம்.

சேரன் :

இப்பொழுது வருந்துகின்றேன் யானும் அத்தகைய நிலைத்த பெரும்பயனை நாடவில்லையே.

இளங்கோ :

வருந்த வேண்டாம் அண்ணா!

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/31

சேரன் :

கங்கைக் கரையில், மலையடிவராங்களில் நாகரீகமற்ற மக்கள் இன்றும் வாழ்கின்றனர். அவர்களைத் திருத்தியிருக்கலாம். செய்யத் தவறினேன் எனக்கும் வயசாயிற்று. இனி ஒருமுறை படை எடுப்பது எங்கே?

இளங்கோ :

அத்தகைய நிலைத்த தொண்டு செய்வதற்கு நல்ல வாய்ப்பு இதுதான். நம் முன்னோர்கள் தமிழ் வளர்த்த சிந்து நதிக் கரையில் தமிழே இல்லாமல் போய்விட்டது. அதேபோல் கங்கைக் கரையிலும் தமிழ் இல்லாமல் மறைந்து போகும் நிலை ஏற்படும்.

சேரன் :

எல்லாம் நம் தவறு தான், நம் கடமையைச் செய்யாத தவறு தான்.

இளங்கோ :

வருந்த வேண்டாம் கடமையைச் செய்வோம் நம் காலத்தில் தொடங்கினால் பின்வருவோர் வெற்றி பெறுவர்.

சேரன் :

நல்லது தம்பி...

இளங்கோ :

வருகிறேன் அண்ணா..

காட்சி -02

இடம் : சாவிரிப்பூம் பட்டினம்

(சாவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல் கொண்டு அந்த பழைய நகரத்தின் சிதைந்த பகுதிகள் அங்கே இளங்கோவடிகள் கடலை நோக்கிய படி நிற்கிறார். பெருமூச்சு விடுகிறார்)

இளங்கோ :

ஏ! கொடுங்கடலே! நீயுமா அருமைத் தமிழகத்தைச் சிதைக்க

சத்தியவேள்வி/32

வேண்டும்? தமிழர் தமக்குள் கனலும் பொறாமை, சிதைக்கின்ற சிதைவு போதாதா? வேலியாக அமைந்துள்ள நீயுமா? சிதைக்கின்றாய்? அன்று பஃறுளியாறும் குமரிக் கோடும் விழுங்கினாய் பரந்த தமிழகம் தெற்கே குறுகி விட்டது. உணர்ச்சி மிக்க தமிழர்கள் கடமை மறந்து வாழ்ந்ததால் சிந்துவும், கங்கையும் விந்தியமும் இழந்தனர்... அன்று தமிழகத்தின் தெற்குப்பகுதியை விழுங்கிய நீ இன்று கிழக்குப் பகுதியையும் விழுங்கத் துணிந்தனையா? தமிழக வேந்தர்கள் பொறாமையால் மேற்குப் பகுதியையும் இழக்கத்துணிந்துள்ளனர் போலும்...

இந்த பொறாமைப் பேயும், நீயுமாக மாறி மாறிச் சிதைக்க முற்பட்டீர்கள்.

உங்கள் இழிவு வேலையைத் தடுக்க தமிழரின் வாளும் பயன் படவில்லை, ஆண்மையும் பயன்படவில்லை அவர்களின் ஒற்றுமை தான் உன்னை அடக்குமென்றால் அந்த ஒற்றுமை சாத்தியமா...?

ஏ! நெடுந்திரைகாள், எங்கே எமது புகார் உலகம் ஒரு முகமாய் நோக்கிய அந்தச் செல்வத்துறைமுகம் எங்கே? கண்ணகி தவம்புரிந்த அந்த பெருமனை எங்கே? மாதவியின் கலை நிகழ்ந்த அந்த அழகிய அரங்கம் எங்கே? கரிகாற் கோழன் அறம் வளர்த்த அந்த அந்த அரண்மனை எங்கே? எங்கே? எங்கே? எல்லாம் விழுங்கிவிட்டீர்களே! ஆ! நெடுந்திரைகாள் (சிறிது நேரம் கண்மூடிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்த ஏக்கத்தோடு நிற்கிறார்)

(அப்பொழுது பரதவர் இருவர் சிறிய வலைகளுடனும் பறிகளுடனும் வருகின்றனர்)

(பரதவர் துறவியைக் கண்டு வணங்குதல்)

இளங்கோ :

நீங்கள் யார்? இந்த ஊராரோ?

பரதவர் :

ஆமாம்! இந்த ஊரே நாங்கள் பரதவர்.

இளங்கோ :

இந்த நகரத்தை கடல் கொண்ட போது எங்கே இருந்தீர்கள்?

பரதவர் 1:

நான் மீன் விற்க மருவூர்ப் பக்கம் போயிருந்தேன். இவர் என் மாமன் (மற்றொருவனைச் சுட்டிக்காட்டி) மீன்பிடிக்க கடலுக்குள் போறிருந்தார்.

பரதவர் 2:

மீன் பிடித்துக் கொண்டு படகில் திரும்பிவரும் போது பார்த்தேன். பழைய இடம் ஒன்றும் இல்லை. எப்படி எங்கே கரையேறுவது என்று தெரியாமல் திகைத்தேன்.

அதோ அப்படி வடக்கே நெடுந்தொலைவு போய்க் கரை ஏறினேன். அங்கிருந்து கரையோரமே நடந்து வந்து பார்த்தேன்.

பழையதெருக்கள் ஒன்றும் காணோம்.. பட்டினப் பாக்கம் முழுவதும் கடலில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

பரதவர் 1:

இப்போது கூட உச்சி வேளையில் படகில் போகும் போது அரண்மனை கடைத்தெருவும் பெரிய பெரிய மாளிகைகளும் எல்லாம் கடலின் அடியில் தெரிகின்றன.

பரதவர் 2 :

ஆமாம் அடிகள்! கடலில் அலைகள் ஓய்ந்து அமைதியாக இருக்கும் போது படகிலிருந்து பார்த்தால் பெரிய பெரிய கட்டிடங்கள் தெரிகின்றன. நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

பரதவர் 1:

கண்ணகி அம்மா ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்களே அன்றைக்கே எல்லாம் போச்சு!

இளங்கோ :

கண்ணகி உங்களுக்குத் தெரியுமா? பார்த்திருக்கிறீர்களா?

பரதவர் 1 :

எனக்கும் தெரியும் பார்த்திருக்கிறேன்.

எங்கள் மாமன் (சுட்டிக்காட்டி) இவருக்கு அந்த அம்மா குழந்தையாக இருந்த காலம் முதல் கொண்டே தெரியுமாம்.

பரதவர் 2 :

ஆமாம் அடிகள் ! மாநாய்கர் வீட்டுக்கு நானும் மனைவியும் அடிக்கடி போய்வருவதுண்டு.

இளங்கோ :

அப்படியா?

பரதவர் 2 :

இந்தப்பட்டினத்திலேயே சோழ வேந்தர் குடும்பம் முதலாவது என்றால் மசாத்துவான் குடும்பம் தான். அதற்கு அடுத்தபடி அவ்வளவு பெரிய குடும்பம் அடிகள்.

பரதவர் 1 :

ஆனால் கோவல ஐயா வேறுவகையாக மாறின பிறகு தான் எங்கள் தாய் கண்ணகியைக் கண்ணால் பாக்கவே முடிய வில்லை.

பரதவர் 2 :

பாரி வள்ளலைப் போன்றவர் கோவல ஐயா... மணி மேகலைக்கு பெயர்வைத்த அன்று மாதவியும் கோவல ஐயாவும் பொன்னை வாரி வாரி வழங்கினார்கள். மாதவி அம்மாவும் உத்தமிதான்... தானும் துறவியானவர்..

இளங்கோ :

சரி... சரி... சென்று வாருங்கள்..

காட்சி - 03

இடம்: காவிரிப் பூம்பட்டனம்
(மரம் செறிந்த பாதையை அடுத்துள்ள சத்திரம்)

இளங்கோ :

“அடும்புகாள், அன்னங்காள், நம்பை மறந்தாரை நாம் மறக்க
மாட்டேமால்” (இளங்கோ அடிகள் படுக்கிறார்) துறவிகள்
வருதல்....

ஐந்தவித்தானடிகள் :

குணவாயில் கோட்டத்தில் அந்த இளங்கோ படுத்திருக்கும்
போது அப்படித்தான் நீண்ட நெடுங்கோலமாக இருக்கும்.

துறவி 1 :

ஒரு கால் அவர்தானோ...

துறவி 2 :

(அடக்கத்தோடு) அருகே சென்று பார்த்து வரட்டுமா?

ஐந்தவித்தானடிகள் :

வேண்டாம் பேசாமல் படுக்கை போடுங்கள். நான்
சொல்கிறேன் அந்த அரண்மனைத் துறவியாவது இங்கு
வருவதாவது. சேரவேந்தன் அவரைத் தனியே அனுப்புவதா
வது, அரண்மனையின் சுக போகங்களை விட்டு அவர்
இவ்வளவு தொலைவு நடந்து வருவாரா?? கனவா? இப்படி
ஒரு பாழடைந்த சத்திரத்தின் மூலையில் திக்கற்றுப்படுப்
பாரா? பைத்தியமா? நாம் தான் ஏழைகள், அப்படி ஊர் சுற்றி
எளிய வாழ்க்கை வாழ்கின்றோம். அவருக்கு என்ன? அவர்
ஏன் இங்கே வரப்போகிறார்.

துறவி 1 :

ஒரு கால் தாம் சிலப்பதிகாரத்தில் எழுதியவை உண்மையா?

சத்தியவேள்வி/36

என்று அங்கங்கே கேட்டறிந்து தெளிவதற்காக வரக்கூடும் அல்லவா?

ஐந்தவித்தான் :

குணவாயில் கோட்டத்து மூலையில் இருந்த படியே கோவலன் , கண்ணகி மாதவி எல்லோரையும் பற்றி எழுதி முடித்துவிட்டாரே. அவருக்கு உண்மையைப் பற்றிக் கவலை என்ன? பேசாமல் உறங்குங்கள். (படுக்கின்றனர்)

துறவி 2 :

அடிகள் எழுதியதில் உண்மை இல்லாமற் போகவில்லை- நூலைப்படித்த போது மாதவியைப் பற்றிப் பொய் புனைந்திருக்கிறார். என்றே நானும் கருதினேன். ஆனால் இந்தச் சிற்றூரில் மாதவியைக் கண்ணால் கண்டவர்களும் நன்றாக அறிந்தவர்களும் பல உண்மைகளைக் கூறினார்கள்.

ஐந்தவித்தானடிகள் :

என்ன சொல்கிறார்கள்?

அந்த அடிகள் எழுதியவை எல்லாம் உண்மை என்று சொல்கிறார்கள்.?

துறவி 1 :

அவர்கள் சொன்னதும், அடிகள் எழுதியவையும் பொருத்தமாக உள்ளன.

ஐந்தவித்தானடிகள் :

நான் நம்பவில்லை, வேசி வேசி தான் கோவலன் வேசிப் பித்தன் தான்.

துறவி 2 :

மன்னிக்க வேண்டும் அடிகள்! யானும் கேட்டுப் பார்த்தேன். கோவலனைப் பற்றி எல்லோரும் வள்ளல் என்றும், இரக்கம் மிக்கவன் என்றும் தீமை அறியாதவன் என்றுமே சொல்கிறார்கள்.

ஐந்தவித்தானடிகள் :

அது போகட்டும், புகார்க்காண்டத்தில் மாதவியின் ஆடல், பாடல், நடனம், நாட்டியம், அழகு அணிகலன்கள் இவற்றை வர்ணித்திருக்கிறாரே, அதைப்பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்..

துறவி 1 :

அழகாக காவியச் சுவையோடு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஐந்தவித்தானடிகள் :

அதைக் கேட்கவில்லை, பெண்ணின்பம் அறியாதவர் இளங்கோ என்று சொல்கிறார்களே... அறியாதவராக இருந்தால் அப்படிவிரிவாக எழுத முடியுமா??

துறவி 2 :

அப்படி ஒன்றும் சிற்றின்பப் பகுதி அங்கே இல்லையே, லீலைகள் சில அங்கங்களின் விளக்கங்கள் ஒன்றும் இல்லையே இதைவிட தூய்மையாக ஒரு காவியம் எழுத முடியுமா? எந்த மொழிகளில் அப்படி உள்ளது?

ஐந்தவித்தானடிகள் :

அப்படியா ? நினைக்கிறீர்கள்?

துறவி 2 :

சிலப்பதிகாரத்தைப் பற்றிப்படித்தால் குணவாயில் அடிகள் தூய ஒழுக்கம் உள்ளவர் என்பது தான் விளங்கும்

ஐந்தவிதானடிகள் :

நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.

துறவி 1 :

வேறு யாரேனும் மாதவியைப்பற்றி எழுதியிருந்தால், கணிகையர் வீட்டையே ஓவியமாக்கியிருப்பார்கள். அங்கங் களைப் பற்றியும், லீலைகளைப் பற்றியும், காமரசம் ததும்ப செய்திருப்பார்களே! அவற்றிற்கு இடம் உள்ள காவியத்தில் தூய காதலும், விழுமியக் கலையும் மட்டுமே விளங்குமாறு எழுதிய பெருமையைப் பாராட்ட வேண்டாமா?

ஐந்தவித்தானடிகள்:

அணிந்த அணிகலன்களை ஒன்று விடாமல் கூறியிருக்கிறாரே.

துறவி 1:

அரண்மனையில் பிறந்து வளர்ந்தவர். தன் தாயின் அணிகலன்களைப் பார்த்திருப்பார். உடன் பிறந்தாளின் அணிகலன்களைப் பார்த்திருப்பார்.

ஐந்தவித்தானடிகள்:

இன்னொன்று நாம் எல்லாம் சேர நாடு, சேழ்நாடு, பாண்டியநாடு என்று தானே பேசுகிறோம். தமிழ்நாடு என்று யாரும் சொல்வதும் இல்லை. கருதுவதும் இல்லையே பெரும்பாலும் மற்ற நூல்களிலும் அப்படித் தானே உள்ளது.

துறவி 2:

ஆமாம் அடிகள்.

ஐந்தவித்தானடிகள்:

அவர் மட்டும் ஏன் அடிக்கடி தமிழ்நாடு என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் என்றால் ஒரு மொழிதானே தமிழ்நாடு என்று ஒரு நாடும் ஓர் ஆட்சியும் இல்லையே... இல்லாததை ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்.

துறவி 2:

மூவேந்தரும் ஒன்றுபட்டால் அப்படி ஆகலாம் அல்லவா?

ஐந்தவித்தானடிகள்:

ஆக முடியாது.

துறவி 1:

நாட்டின் நன்மை கருதி

ஐந்தவித்தானடிகள்:

ஒரு காலும் ஆக முடியாது?

ஆனால் நடுநிலையாக எழுதியுள்ளார். அதைமட்டும் மறக்க முடியாது. சரி உறக்கம் வருகிறது உறங்கலாம். (உறங்குகின்றனர்)

காட்சி - 04

இடம் : மதுரை மாநாகரம்.

(இளங்கோவடிகள் வருகிறார். ஒற்றனும் பின் தொடர்ந்தபடி வருகிறான். ஒற்றன் அவர் எதிரே சென்று தடுக்கிறான்)

ஒற்றன்:

வணக்கம் அடிகள்!

இளங்கோ:

ஏன் வழி மறிக்கின்றாய்?

ஒற்றன்:

பாண்டியர் அரசவைக்கு நீங்கள் வந்து போக வேண்டும்.

இளங்கோ:

ஆணையா? அழைப்பா

ஒற்றன்:

அரசரின் ஆணை!

இளங்கோ:

வர இயலாது என்று சொல்...

(ஒற்றன் உடனே கையைத் தட்ட வீரர்கள் வந்து அடிகளுக்கு விலங்கு பூட்டி அழைத்துச் செல்கின்றனர்)

காட்சி -05

இடம்: மதுரை மா நகரம்

(பாண்டியன் அவை

பாத்திரங்கள்: பாண்டியன் வெற்றிவேற் செழியன் வீற்றிருக்கிறார். அமைச்சரும், புலவரும், தானைத் தலைவரும் குழுமியிருக்கின்றனர்)

பாண்டியன்:

அடிகளே வருக! வீரர்களா தளை களையுங்கள்

(வீரர்கள் அடிகளின் கையில் இட்ட விலங்கை அகற்று கின்றனர்)

அடிகளே அமர்க.

சத்தியவேள்வி/40

(இளங்கோ அடிகள் சினம் இன்றி அமைதியாக அமர் கின்றார் - அமைச்சரும், புலவரும் அச்சத்தோடு அவரையே உற்று நோக்குகின்றனர்)

பாண்டியன்:

காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து நம் ஒற்றன் உம்மைத் தொடர்ந்து வந்தான். செய்திகள் அனைத்தும் அறிவோம். மூன்று நாட்களாக மதுரை நகரில் சுற்றிப் பார்த்து வருகின்றீர். அரண்மனைப்பக்கம் வந்து எம்மைக் காண உமக்கு மனம் இல்லை. அதிலிருந்தே மனப்பான்மை நன்கு விளங்குகின்றது. அதனால்தான் எம்தந்தை செய்த சிறுதவறு உலகெல்லாம் அறியுமாறு ஒரு காவியம் எழுதித்தூற்ற மனம் கொண்டீர், இன்னும் என்ன செய்யப் போகின்றீர்?

இளங்கோ:

(அமர்ந்தவாறே அமைதியாக படபடப்பு இன்றி)

சேரன் தம்பி என்ற முறையில் யான் மதுரைமா நகருக்கு வரவில்லை, சிலம்பு இசைத்த பாவலன் என்ற முறையிலும் இங்கு வரவில்லை, துறவி என்ற முறையில் வந்தேன். சுற்றிப் பார்த்தேன், அதனால்தான் அரண்மனைக்கு வந்து உம்மைக் காணவில்லை.

பாண்டியன்:

அடுத்த குற்றச்சாட்டு

இளங்கோ:

பாண்டியர் மரபைப் பழித்துத் தூற்றுவதற்காக யான் சிலப்பதிகாரம் எழுதியதாகக் கூறினீர்...

என் நோக்கம் அது அல்ல,

கற்பின் பெருமையை, கற்புடைய நங்கையின் தவத்தின் சிறப்பை, அறத்தின் ஆற்றலை விளக்குவதே என் நோக்கம். உம் தந்தை செய்த தவறு என்ன என்பதை பலர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தே அதைக் குறித்துள்ளேன். அதையும் நன்கு ஆராய்ந்து நடுநிலையில் நின்று என் தந்தை செய்தது போல கருதி உணர்ந்து எழுதியுள்ளேன்.

வளையாச் செங்கோலை வல்வினை வளைத்தது என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன். பாண்டியர் மரபை மதுரைக் காண்டத்தில் பல இடங்களில் போற்றியுள்ளேன்.

வஞ்சிக் காண்டத்தில் கந்துக வரியிலும், வள்ளைப் பாட்டிலும் பாண்டியர் மரபுக்குப் பழி நேராமல் எழுத வேண்டும், என்பதே என் நெஞ்சில் எந்நாளும் இருந்து வந்தது. இயன்றவரையில் நடுநிலையில் நின்று எழுதினேன். ஒன்று கூறுகின்றேன், கண்ணகியின் வாழ்வை யான் காவியம் ஆக்காமல் விட்டிருக்கலாம், ஆனால் மக்களின் மனத்தைக் கவர்ந்த வாழ்வு அது. பிறப்பால் யான் சேரன் தம்பி, சேரநாட்டான், ஆயினும் என் உள்ளத்தே சேரநாட்டின் மேல் தனிப்பற்று இல்லை. மற்ற நாட்டின் மேல் வெறுப்பும் இல்லை. என் உள்ளத்தே என் அன்புக்கு உரியதாய் விளங்கும் நாடு, மூன்று பகுதியும் சேர்ந்த தமிழ்நாடு தமிழகம் ஒன்று தான்.

பாண்டியன்:

எம்மரபை பழிக்கு இடமாக்கினீர், என்று யாம் அஞ்ச வில்லை. அதனால் உம்மைத் தளையிடவில்லை. இதனால் எம் தந்தையை பழித்து எழுதிய ஒருவர் எம் தலை நகரிலேயே மூன்று நாள் திரிந்தும் வாளாவிட்டோம் என்ற பழிக்கு அஞ்சினோம்.

எம்மரபைப் பழித்தவரைத் தடுத்துக் கேட்கும் ஆண்மை உண்டு என்று இன்று உலகிற்குக் காட்டினோம். இது போதும், இனிநீர் போகலாம். போவதற்கு முன் ஒன்று சொல்கிறேன். எங்கள் மரபு சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த மரபு, ஆதலின் தமிழ்மொழி வாழும் வரையில் பாண்டியர் பெருமை வாழும் என்பதை உணர்வீராக, உம்முடைய ஒரு நூல் எம்மரபை மாசுபடுத்த முடியாது.

இளங்கோ:

பட்டமாசைத் துடைத்துத் துலக்குவதே என் நூல்.

பாண்டியன்:

பாண்டியர் மரபுக்குத் தனிச்சிறப்புத் தந்து போற்றாதவர்

பாண்டிய நாட்டின் எல்லைக்குள் கால்வைப்பதே குற்றம்.
அத்தகையவர் பாண்டிய நாட்டிற்கே பகைவர், உணர்வீர்!

இளங்கோ:

அரசே! மூவேந்தரும் தனிச்சிறப்பும் உயர்வும் நாடினால்
பொதுவான தமிழகம் என்ன ஆவது?

பாண்டியன்:

அது பற்றி உமக்கு கவலை ஏன்?

இளங்கோ :

அது பற்றித்தான் எனக்குக் கவலை!

பாண்டியன்:

ஏன்?

இளங்கோ:

மூவேந்தர் மரபுகள் விளங்குவதற்காகத் தமிழும் தமிழ்நாடும்
தோன்றவில்லை...

தமிழும் தமிழ்நாடும் விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே
மூவேந்தர் மரபுகள் தோன்றின. ஆகவே இந்த மூவேந்தர்
மரபுகளை விடத் தமிழும் தமிழ்நாடும் நீடுவாழ வேண்டும்
என்பதே என் கவலை.

பாண்டியன்:

தமிழ்நாடு! தமிழகம்! எங்கிருந்து கற்றீர் இந்தத் தொடர்
களை? பாண்டியநாடு சோழநாடு சேரநாடு என்று பிரித்துத்
தனியே சொல்லுக, இல்லாத ஒன்றைச் சொல்லி மயக்காதீர்.

இளங்கோ:

மயக்கவில்லை அரசே!

பாண்டியன்:

ஓ...ஓ! நீரே மயங்குகின்றீரோ?

இளங்கோ:

மயங்கவும் இல்லை அரசே! உறுதியாகச் சொல்கிறேன்.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/43

பாண்டியன்:

ஓ... கனவு காண்கின்றீரோ?

இளங்கோ:

ஆம் அரசே! கனவு காண்கின்றேன். ஒரு காலத்தில் என் கனவு நனவு ஆகும் என்று நம்புகின்றேன்.

பாண்டியன்:

என்ன சொன்னீர்?

இளங்கோ:

தமிழகம் ஒரு காலத்தில் ஒன்று படுமென்று...

பாண்டியன்:

பாண்டியன் தலைமை மறைய, சேரனே வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரையில் ஆழ்வான் என்ற கனவா?

இளங்கோ:

இல்லை அரசே! தாங்கள் பொறுமை காக்க வேண்டும்.

பாண்டியன்:

(சீற்றத்துடன் எழுந்து) என்ன கூறினீர், பாண்டியர் மரபும் அழியும் எனக் கூறினீர்! என்ன துணிவு உமக்கு! தென்னவன் காவல் அழிவதா?...

அந்தக் காவியம் எழுதியது பெரும் குற்றம் அல்ல, இதுவே பெரும் குற்றம். இந்த ஒரு சொல் சொன்னதற்காக உன் நாவைத் துண்டித்திருப்பேன்...

உன் துறவுக் கோலம் தடுக்கிறது... (அமைச்சரும், புலவரும் அஞ்சி நடுங்குகின்றனர்)

இளங்கோ:

அரசே! தமிழகம் பிரிந்தும் சிதைதல் ஆகாது என்பது என் கருத்து. தமிழ் மொழியும், தமிழர் இனமும் அழிந்துவிடுமே என்று அஞ்சினேன்...

பாண்டியன்:

போதும் உம் பேச்சு.... எம் மரபைப் பழித்த உம் நூல்
இந்நாட்டில் வாழாதவாறு யாம் செய்யமுடியும். உன்
நூலும் மறையும், உம் பெயரும் மறையும்... இனி ஒரு
நொடியும் இங்கு நின்றல் ஆகாது... அகல்வீர்...

இளங்கோ:

தமிழக வேந்தே, தமிழகத் தலைவரே, யான் இப்போதே
உடன் அகல்வேன். என்னூல் மறையட்டும், என் பெயரும்
மறையட்டும், அவை பற்றிக் கவலை இல்லை. யானும்
போகிறேன். அருமைத் தமிழ் மறையாமல் வாழ மனம்
கொள்வீர், அருமைத் தமிழகம் மறையாமல் விளங்க மனம்
கொள்வீர், சிலப்பதிகாரம் என்ற ஒன்று இருந்ததாக நினை
வும் இல்லாமல் மறைக்கப்படும் காலம் வரட்டும். ஆயினும்
தமிழகம் என்ற ஒன்று மறைக்கப்படாதிருந்தால் போதும்.
அதற்காக வேண்டுகிறேன். தமிழரே, தமிழகத்தலைவரே,
தனிச்சிறப்பு, தினப்புக்கழ், தனிமானம் இவற்றை நாடாதீர்,
தேடாதீர்...

தமிழை தமிழகத்தை நாடுவீர், தேடுவீர்...

தமிழகம் மறையாதிருக்க தமிழரே வேண்டுவது ஒன்று தான்
அதுதான் ஒற்றுமை, ஒற்றுமை... ஒற்றுமை...

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில் ஒற்றுமை
இல்லையேல் அனைவர்க்கும் கேடு...

பின்னணிக்குரல்:

பொங்கிப் படைத்த புதிய புகார் - பூம்புகார்
மனைவிளக்குக் கண்ணகிக்கும் மாதரசி மாதவிக்கும்
நீதி வழுவா நெறிமுறைப் பாண்டியன் நான்
அந்த நெடுஞ்செழிய மன்னவனா நீதி தவறிவிட்டேன்
பாவரசு இளங்கோ படைத்திட்ட சிலப்பதிகாரம்
பகர்ந்தது... மணிமேகலையின் துறவும்
இளங்கோவின் பெருமையையும்... துறவின் மகிமையும்.
போற்றப்படும்.

வீரத்தூறுவு

நாடக மாந்தர்

மகேந்திர பல்லவன் : பல்லவ மன்னன்

நரசிம்ம பல்லவன் : மன்னனின் மைந்தன்.

பரஞ்சோதி : பல்லவ சேனாதிபதி மற்றும் பரஞ்சோதியின்
தாயார்,காதலி மாமன் நமசிவாயவைத்தியர். இலங்கை மன்னன்.

மானவர்மர், மற்றும் வீரன் காவலர்கள்

முகவுரை :

வீரரதி வீரர்கள் என்று புகழ் பெற்ற சோழர் கிழைச்
சோழ நாட்டின் செங்காட்டிக் குடி என்ற இடத்தில் மாமாத்
திரர் என்ற பழங்குடியில் பிறந்தவர்தான் பரஞ்சோதி.

வைத் தியரின் மகனான பரஞ்சோதி தனது
மாமனாரால் தமிழ் ஓதவும் சிற்பவேலை கற்கவும் காஞ்சிக்கு
வந்தார். வந்தவரை மகேந்திர பல்லவர் சேனை கவர்ந்தது.
நான் ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதுவதற்காகவோ
தோத்திரப் பாடல்களை உருப்போட்டு பாடுவதற்காகவோ
கையில் சிற்றுளி கொண்டு கல்லை கொத்திக் கொத்திக்
கொண்டிருப்பதற்காகவோ, வர்ணங்களை குழைத்து
சுவரில் சித்திரம் எழுதுவதற்காகவோ பிறக்கவில்லை.
கையில் வாளும் வேலும் கொண்டு போர் முனையில் நின்று
எதிரிகளின் தலைகளை பனங்காய்களைப் போல் உருட்டி
அவர்களின் நெஞ்சில் வேலைப் பாய்ச்சி ரத்த வெள்ளத்தில்
நீந்தி வெற்றிச் சங்கு முழங்கி பகைவர்களை ஹதா உறதம்
செய்து விரட்டி வீரரதி வீரனென்று உலக மெல்லாம்
பாராட்டும்படி பெயரெடுக்க பிறந்தவன் என்று உணர்ந்
தான் பரஞ்சோதி, ஆனால் அவனது எதிர்காலம் அவனுக்கு
வேறொரு வரலாற்றை சமர்ப்பிக்க தயாரானது.

சத்தியவேள்வி/46

காட்சி - 01

இடம் : காஞ்சி அரண்மனை

பாத்திரங்கள் : காவலன், வீரன், மாமல்லன், பரஞ்சோதி

தேவாதி தேவ, தீன தயாபர, தெய்வீக புருச வேதாந்த,
சாகர, கடவுள் அவதார காஞ்சி மாநகரின் வீரத் தளபதி
பரஞ்சோதியார் வருகிறார்.

(கோட்டைக் கதவைத் திறவுங்கள்)

(பரஞ்சோதி கோட்டை வாசலுக்குள் வர குமாரச் சக்கர
வர்த்தி மாமல்ல நரசிம்ம பல்லவர் அவரை வரவேற்கிறார்)

காவலன் :

தளபதி பரஞ்சோதியார் வாழ்க! வாழ்க!
(கொம்புகள் ஊதப்பட்டன)

வீரன் :

சளுக்கப் புலிகேசியின் அரக்கர் படைகளை கதிகலங்க
அடித்த ஆகாய சூரர், வீராதி வீரர் தளபதி பரஞ்சோதியார்
வருக! வருக! தென்னாட்டில் உள்ள மல்லர்களையெல்லாம்
வென்று மாமல்லர் என்று பட்டம் பெற்ற பல்லவ குமாரர்
வாழ்க...வாழ்க!

மாமல்லர் :

ஓகோ... மதயானை மீது வேல் எறிந்த வீரனே வருக!
சிவகாமி சுந்தரியை யானையிடமிருந்து காப்பாற்றிய வீர
மல்லனே வருக!

பல்லவர் மானம் காக்க ஏறாகப் போர் புரிந்து வெற்றி
கண்ட வீரனே வருக! என் தந்தை மகேந்திர பல்லவரின்
இதயத்தில் குடியிருக்கும் வீராதி வீரனே வருக! காஞ்சி
சுந்தரியைக் காப்பாற்றிவிட்டு வந்திருக்கும் உம்மை வருக
வருக என வரவேற்பதில் பெருமை அடைகின்றேன்.

பரஞ்சோதி :

பிரபு !கோட்டை வாசலுக்கு வந்து என்னை வரவேற்பீர்கள்
என்று நான் நினைத்துக்கூட பார்க்கவில்லை தங்களுடைய
அளவில்லா அன்புக்கு நான் அடிபணிந்தேன்.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/47

மாமல்லவர் :

ராட்சஸ புலிகேசியின் சேனா சமுத்திரத்தை மந்திரகிரியைப் போல கடைந்து கலக்கிய மகாவீரன் அல்லவா நீர்?

பரஞ்சோதி :

வாதாபி யானைப்படை ஆகிய மேகத்திரளை சிதறடித்த பெரும்புயற் காற்று அல்லவா நீங்கள்.

மாமல்லர் :

தளபதி தப்பியோடிய சளுக்கியப் புலிகேசி பெரும் திட்ட மிடுவதாக நம் ஒற்றர் மூலம் அறிந்தேன் உண்மையா?

பரஞ்சோதி :

உண்மைதான் கொடூரன் புலிகேசியின் கொட்டமடக்கி , சளுக்கிய படைகளை சவக்குழிக்குள் புதைத்து பல்லவ குலத்தின் மானம் காக்க அங்களுக்கு துணையாக நிற்பேன்..

மாமல்லர் :

தளபதி கிளம்புங்கள் போகலாம் நமக்குள் புகழ்ச்சி எதற்கு? காஞ்சி மாநகரை நெருங்கி பகைவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்களை தடுத்து நிறுத்தாமல் போனால் நீங்களும் நானும் கையில் வாள் பிடித்து என்ன பயன்? என் தந்தையிடம் போருக்குப் புறப்பட அனுமதி கோரப் போகின்றேன் நீர் என்னை ஆமோதிப்பீர் அல்லவா??

பரஞ்சோதி :

மகாவீரரே ! மகேந்திர பல்லவர் தங்களைப் பெற்றெடுத்த தந்தை அவருடன் உரிமையுடன் சண்டைபிடித்து எதையும் தாங்கள் கேட்கலாம் ஆனால் பல்லவேந்திரர் என்னுடைய குருவும் சக்கரவர்த்தியும் சேனாதிபதி மட்டுமல்ல அவரே என்னுடைய கடவுள்! அவருடைய சிந்தையும் எதுவோ அதுதான் என்னுடைய விருப்பம் அதற்கு மாறாக என்னால் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது, செய்யவும் முடியாது. என்னை மன்னியுங்கள்.

(இருவரும் கட்டி தழுவுகின்றனர்)

மாமல்லன் :

தந்தையே! இந்தப் பல்லவ நாட்டுப் பிரஜைகளைப் பற்றித் தான் தாங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள் என்றால் அந்த கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். இந்த பல்லவ ராஜ்யத்தின் பிரஜைகள் சுத்த வீரர்கள் மானத்துக்காக உயிரையும் உடமைகளையும் தானமாக மதிக்கின்ற அவர்களின் நம்பிக்கை என்ன தெரியுமா? மாமல்லனைப் போன்ற புத்திரனையும் பரஞ்சோதி போன்ற தளபதியையும் படைத்த மகேந்திர சக்கரவர்த்தியை வெல்ல யாருமில்லை என்று நினைக்கின்றார்கள்...

ஆகவே தந்தையே எனக்கும் போருக்கு செல்ல விடை கொடுங்கள்...

மகேந்திர பல்லவன் :

நானும் அப்படித்தான் யோசித்து வைத்திருக்கிறேன் ~~மாமல்லன்~~ குமாரா!

பரஞ்சோதி :

பிரபு எனக்கும் சக்கரவர்த்தியுடன் வெளியேற அனுமதி தரவேண்டும்.

மகேந்திர பல்லவன் :

ஆஹா அப்படியே! இராமன் போகும் இடத்துக்கு இலக்குவனும் தொடர்ந்து போக வேண்டியது நியாயம்தானே! நீங்கள் இருவரும் நம் சைனியத்தில் சிறந்த முப்பதினாரம் வீரர்களை பொறுக்கிக் கொண்டு ஆயத்தமாகுங்கள். மாமல்லா படைகளை ஒன்று சேர்க்கப் புறப்படு..

மகனே பரஞ்சோதி இப்படி வா.

(மாமல்லன் புறப்பட பரஞ்சோதி நின்றல்)

பரஞ்சோதி உன்னை நம்பித்தான் மாமல்லனை இப்போது போர்க்களத்துக்கு அனுப்புகிறேன். அவனுடைய

இப்போதைய மனநிலையில் முன்பின் யோசனையில்லா மல் முரட்டுத்தனமாக காரியம் செய்வான் அவனுக்கு யாதொரு அபாயம் நேரிடாதபடி நீதான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் புராதன பல்லவ குலம் நீடிப்பதற்கு அவன் ஒருவன்தான் இருக்கிறான் மகனே!

பரஞ்சோதி :

கவலைப்பட வேண்டாம் பிரபு. நாம் சென்று வருகிறோம்..!

மகேந்திர பல்லவன் :

தளபதி திருவெண் காட்டுக்குச் சென்று உன் தாயாரையும், மாமனையும் பார்த்து விட்டு வா

காட்சி -3

இடம் : திருவெண்காடு நமசிவாய வைத்தியரின் வீடு

பாத்திரங்கள் : மாமல்லர், தாயார், மாமன், உமை

(பரஞ்சோதி தாயாரையும் மாமனாரையும் சந்திப்பதற்காக செல்கின்றார், மாமல்லனும் உடன் செல்லல்)

மாமல்லர் :

எங்கள் வீரத் தளபதியைப் பெற்ற தாயை தரிசிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு ஆவலாக இருந்தது. அந்தப் பாக்கியம் இன்று கிட்டியது.

பரஞ்சோதி :

(தாயின் பாதங்களில் விழுந்து) அம்மா என்னை பெற்றவளே நான் போன இடத்தில்.

தாயார் :

மகனே உன்னை மகனாக பெற்றதால் நான் பெருமையடைகின்றேன் உன் மாமாவும் உமையாலும் தான் கவலையுடன் இருக்கின்றனர்.

மாமல்லர் :

ஓஹோ தாங்கள்தானே நமசிவாய வைத்தியர். ஐயா தங்கள் மகளை பார்த்தால் சாதுவாக இருக்கிறாளா? ஆனால் பல்லவ

சத்தியவேள்வி/50

சைனியத்தின் தலைசிறந்த தளபதியை வாகாபியின் யானைப் படையைச் சிதறடித்த தீரரை, கங்கநாட்டானையும் பாண்டிய ராஜனையும் புறமுதுகிடச் செய்த மகாவீரரை என்னமாய் கவர்ந்திருக்கிறாள்... ஒரே உமையாளின் கதைதான்.

தாயார் :

குழந்தாய்! மாமல்லப் பிரபு சொல்வது உண்மையா?
(சந்தோஷத்துடன்)

பரஞ்சோதி :

ஆம் அம்மா! பல்லவ குமாரர் உண்மையைத் தவிர வேறு எதுவும் சொல்வதில்லை. (எல்லோரும் சிரிக்கின்றனர்)

மாமல்லர் :

அம்மா! தங்கள் அருமை மகன் காஞ்சிக்கு போய் கல்வி கற்று புலவராக திரும்பி வருகிறேன் என்று தங்களிடம் வாக்குறுதி கூறிவிட்டு புறப்பட்டார் அந்த வாக்கை நிறைவேற்ற முடியவில்லையாம் ஆதலால்...

தாயார் :

(பரஞ்சோதியின் முதுகை தடவியபடி) குழந்தாய் நீ படித்தால் என்ன படிக்காவிட்டாலும் என்ன ஏதோ சிவ பெருமான் அருளால் நீ வீரனாக திரும்பி வந்திருக்கிறாய். அதுவே போதும் எனக்கு.

மாமல்லன் :

தாயே தங்களை நினைத்தால் எனக்கு பெருமையாக இருக்கிறது நமசிவாய வைத்தியரே பரஞ்சோதிக்கு நீங்கள் என்ன அறிவுரை சொல்ல போகிறீர்கள் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்றா??

பரஞ்சோதி :

காக்கைக்கு தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு ஆகையால் என் தாயார் நான் கல்விகல்லாமால் திரும்பி வந்திருப்பதைப் பொறுக்கிறாள். ஆனால் என் மாமாவை கேளுங்கள் படிப்பில்லாத இந்த மூடனுக்கு அவர் தனது மகளை கட்டிக் கொடுப்பாரா? கேளுங்கள் பிரபு?

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/51

நமசிவாய வைத்தியர் :

என்னைக் கேட்பானேன்? கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள போகிற பெண்ணை கேளுங்கள் அவளுக்கு சம்மதமாயிருந்தால் எனக்கு சம்மதம்தான்.

தாயார் :

உமா பிறக்கும்போதே பரஞ்சோதிக்கு நிர்ணயிக்கப் பட்டவள் அவள் எப்படி மறுக்க போகிறாள்?

நமசிவாய வைத்தியர் :

பரஞ்சோதியின் பராக்கிரம செயல்கள் குறித்து கேள்விப் பட்டோம். ஆனால் அவனால் இந்த சோழநாடே பெருமையடைகின்றது அரசே! பரஞ்சோதியோடு தாங்களும் வந்தது எங்கள் பூர்வ ஜென்ம தவத்தின் பயன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

தாயார் :

(பரஞ்சோதியின் கையைப் பிடித்து) இங்கே வா தம்பி ஒரு சமாச்சாரம் (உன் அறைக்குள் அழைத்துப் போகிறாள்)

தாயார் :

மகனே பார்த்தாயா? உமையாள் தினமும் உன்னை நினைத்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள்.

பரஞ்சோதி :

ஐயோ இது என்ன பழி நான் என்ன கொடுமை செய்தேன்?

உமையாள் :

நீங்கள் காஞ்சி பட்டணத்துக்குப் போய் அரண்மனை உத்தியோகம் சக்கரவர்த்தியின் சினேகிதம் அப்படியிருக்க இந்தப் பட்டிகாட்டு பெண்ணின் நினைப்புஎங்கே வரப்போகிறது?

பரஞ்சோதி :

அப்படி எதுவும் இல்லை உமையாள் ,நீ என் தாய்மாமன் பிள்ளை உன்னை எப்படி மறப்பேன்.

தாயார்:

மகனே நீ இந்தப் பெண்ணுக்கு சமாதானம் சொல்லித்தேற்று
நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் இவள் கேட்கவில்லை.
(என்று கூறிவிட்டுப் பரஞ்சோதியின்தாய் வெளியேறுகிறாள்)

பரஞ்சோதி:

உமையாள் நான் எப்போதே நீதான் என் வருங்கால மனைவி
என்று வரிந்து கொண்டேன்... ஏன் அதை நீ புரிந்து
கொள்கின்றாய் இல்லை.

உமையாள்:

இது என் வாழ்க்கை எனக்கான வாழ்க்கை நானே அதை
நிர்ணயிப்பேன். நான் உங்களை நம்ப தயாராக இல்லை
அரண்மனை மோகம், அலங்கார வாழ்க்கை, உங்களை
மாற்றலாம் அல்லவா? எனக்கு சத்தியம் தாருங்கள்.

பரஞ்சோதி:

உமா என் தாய் மேல் ஆணை உன்னையே மணமுடிப்பேன்
இது சத்தியம்.

உமையாள்:

இது போதும்.

பரஞ்சோதி:

ஒன்று சொல்கிறேன் நம் கல்யாணம் அவ்வளவு சீக்கிரமாக
நடைபெறாது நீ காத்திருக்க வேண்டி இருக்கலாம் என்
சிநேகிதன் மாமல்லருக்கு எப்போது திருமணம் நடக்
கிறதோ அப்போதுதான் நமது கல்யாணமும் நடைபெறும்.

உமையாள்:

தங்களுக்கு அவசியமானால் யுகயுகமாக வேண்டுமானாலும்
காத்திருப்பேன்.

(உமையாளிடம் விடை பெற்று வெளியேறுகின்றான்
பரஞ்சோதி)

(காஞ்சியை விட்டு பின் வாங்கிய புலிகேசி காஞ்சி மாநகரை எரித்து
சாம்பலாக்கி விட்டான்)

புலிகேசி :

படைத்தலைவர்களே காஞ்சிக் கோட்டையை தாக்குங்கள்,
காஞ்சியை பிடித்து மகேந்திர பல்லவருடைய மாளிகை
யைச் சுட்டெரித்து, மகேந்திர பல்லவனின் தலையை
மொட்டை அடித்து, நமது தேர்க்காலில் கட்டி கொண்டு
வாதாம்பிக்குத் திரும்பி போவோம்.

(சிரிக்கிறான்)

சளுக்கர்களின் வரலாற்றில் பல்லவர்களை மிதித்த வரலாறே
இருக்க வேண்டும். அதுவே என் ஆசை (பேய்ச் சிரிப்பு
சிரிக்கிறான்)

(கவிதை நடையில்) காஞ்சி நாட்டை சாம்பல் மேடாய்
ஆக்குவேன் நானே... உயர் பல்லவர் ஆட்சியை நிலை
குலைத்திடுவேன்.

சளுக்கரை நிர் மூடறென்று என்று பழித்தவன் பல்லவன்
தானே அவன்

வம்சத்தை மானமிழந்து துடி துடிக்க வைப்பவன்
சளுக்கியப் புலிகேசி நானே...(வெறிச்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)

வசனம் :

காஞ்சி நாட்டின் யௌவன ஸ்தரீகளை எல்லாம் சிறை
பிடியுங்கள், வாலிபர்களை கொல்லுங்கள், வயதானவர்
களை வெட்டி வீழ்த்துங்கள், ம்...ம்....(சிரிப்பு)

ஒப்பரிகை மாளிகையும் உயர்ந்த பெரும் கோபுரமும் செப்
பரிய வீதிகளும், சிறந்த சித்திரகூடங்களும் ஐம்பொன்னால்
கோட்டைகளும் செம்பொன்னால் அழகான கோயில்களும்.
வாவிகளும் முத்து சிவிகை ஏறும் முடிமன்னர் பாதைகளும்
இவையெல்லாம் எப்படி காப்பாற்றப் போகிறான். என்று
பார்க்கிறேன். சளுக்கர் வெற்றி சரித்திரத்தில் நிலைக்க
வேண்டும் புலிகேசியின் வீரம் உலகமெல்லாம் பரவ
வேண்டும் வாதாபி நகரம் வைரம் போல் ஜொலிக்க
வேண்டும் இதுதான் என் ஆசை...! இது தான் என் ஆவல்!
(வெறிச்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்)

பி.குரல் :

புலிகேசி காஞ்சி நகரை தீயிட்டுக் கொளுத்தி மக்களை சிறை
பிடித்து கொண்டு குவித்தான். காஞ்சியின் நடன ராணி
ஆயனச் சிற்பியின் மகள் சிவகாமியையும் சிறை பிடித்துச்
சென்றான். ஆண்டுகள் ஒன்பது கடந்தன, மகேந்திர
பல்லவனும் இறந்து மகன் மாமல்லன் ஆட்சிபீடம்
ஏறுகிறான்.

அவனுக்கு துணையாக சேனாதிபதி பரஞ்சோதியும்
வாதாபிப் பெரும் போருக்கு திட்டமிட்டு மாமல்லரும்
பரஞ்சோதியும் பெரும்போர் தொடுத்தனர். மகத்தான
வெற்றியும் பெற்றனர். கோட்டையின் பிரதான வாசலில்
பல்லவர்களின் ரிஷபக் கொடி வானளாவ உயர்ந்து
கம்பீரமாகப், பறந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால்? தோற்று
ஓடிய புலிகேசி வெள்ளைக் கொடியை பறக்கவிட்டு சமா
தானத் தூது அனுப்புகிறான். இதை மாமல்லர் ஏற்க
வில்லை. மந்திராலோசனை நடத்துகிறார்.

மாமல்ல பல்வன் :

சேனாதிபதி ஏன் பேசாமல் இருக்கின்றீர்கள் உங்கள்
அபிப்பிராயம் என்ன?

பரஞ்சோதி :

பிரபு! நானும் சண்டையை நிறுத்த வேண்டும் என்று தான்
அபிப்பிராயப்படுகிறேன் குற்றமற்ற ஜனங்களைக் கஷ்டப்
படுத்துவதில் என்ன பிரியோசனம் சரணாகதி அடைவதாக
அவர்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் உயிர்ப்பிச்சை கேட்கும் போது
வேறு என்ன செய்ய முடியும்.

மாமல்ல பல்வன் :

(கோபமாக) சேனாதிபதி என்ன சொல்கிறீர் நீர் கூடவா
இப்படி எல்லாம் தர்ம நியாயம் பேச ஆரம்பித்து விட்டீர்?
புலிகேசி நம் நாட்டில் செய்த அக்கிரமங்களை எல்லாம்
மறந்து விட்டீரா?? தெரிந்துமா? இப்படிப் பேசுகிறீர்?
திடீரென்று உங்களுக்கு எல்லாம் என்னவந்து விட்டது?
யுத்தம் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டதா??

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/55

இரத்தத்தைக் கண்டு பயந்து விட்டார்களா? உயிர் மேலும்
உடமைமேலும் ஆசைவந்துவிட்டதா??
மானவர்மரே நீர் என்ன சொல்கிறீர்?

மானவர்மர் :

பிரபு! பல்லவ நாட்டு வீரத் தளபதிகள் எல்லோரும் யுத்தம்
தொடர வேண்டாம் என்று கூறும்போது நான் எப்படி
மறுத்துக் கூற முடியும்.

மாமல்ல பல்லவர் :

(அதிகாரத் தொனியில்) மானவன்மரே எல்லோரும் ஒரே
அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்க வேண்டும் என்று இருந்தால்
அதற்குப் பெயர் மந்திராலோசனை இல்லை .நீங்கள்
யாருக்கும் அஞ்ச வேண்டியது இல்லை.

மானவன்மர் :

பிரபு !இந்த சமாதானக் கோரிக்கையை ஒப்புக் கொள்ளக்
கூடாது செய்கிற பாவத்தை எல்லாம் செய்துவிட்டு
புலிகேசி சரணாகதி அடைந்து விட்டால் போதுமா?

பரஞ்சோதி :

வாதபி நகர ஜனங்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள் பாதகன்
புலிகேசி செய்த காரியத்திற்கு அவர்களை எப்படிப்
பொறுப்பாக்க முடியும்?

மானவர்மர் :

சேனாதிபதி இவ்விதம் சொல்வது எனக்கு வியப்பாக
இருக்கிறது புலிகேசி செய்த அக்கிரமங்களை எல்லாம் இந்த
ஜனங்கள் பார்த்துக்கொண்டு தானே இருந்தார்கள்.
புலிகேசி சிறைப் பிடித்துக் கொண்டு சென்ற ஆண்களையும்
பெண்களையும் பார்த்துக் கை கொட்டிச் சிரித்தது இந்த
ஜனங்கள் தானே, ஆயனச் சிற்பியின் குமாரியை இந்த நகரின்
நாற்சந்தியில் நடனமாட சொல்லிப் பார்த்து கைகொட்டிச்
சிரித்தது இந்த ஜனங்கள் தானே. இந்த நகர மக்கள் பல்லவ
சாம்ராஜ்யத்தையே அழியாவசைக்கு ஆளாகவில்லையா?
இதையெல்லாம் நமது வீர சேனாதிபதி மறந்து விட்டாரா?

பரஞ்சோதி :

பல்லவேந்திரா! மானவர்மருக்கு ஞாபகம் இருக்கும் விஷயம் எனக்கு ஞாபகம் இல்லாமல் போய்விடாது.-

மாமல்ல பல்லவன் :

(கோபமாக) சேனாதிபதி நிறுத்தும் உன் பேச்சை என் வாழ்நாளில் இரண்டு தவறுகளை நான் செய்திருக்கிறேன். சிற்பியின் மகளை சிம்மாசனத்தில் ஏற்றி வைக்க முயன்றேன். அந்த முயற்சியில் தோல்வியுற்றேன்!

தமிழ் ஓதவும், சிற்ப வேலை கற்கவும் வந்த உம்மை பல்லவ சாம்ராஜ்யத்தின் சேனாதிபதியாக்கினேன். அதுவும் நான் செய்த பெருந்தவறு ஆயிற்று. சிற்பியின் மகன் சிம்மாசனத்துக்கு தகுதியற்றவன் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டி விட்டான். நாடி பிடிக்கும் வைத்தியரின் மகன் நாடு பிடிக்கும் சேனைத்தலைவனாக யோக்கியதை அடைய முடியாது என்பதை நீர் நிரூபித்து விட்டீர்...

பரஞ்சோதி :

(ஆத்திரமும் அவமானமும் தொண்டை அடைக்க) பல்லவேந்திரா!

மாமல்ல பல்லவன் :

சேனாதிபதி நிறுத்தும்! என்னை யார் என்று எண்ணிக் கொண்டீர்? பல்லவ குலத்தின் பங்கு முற்ற கெவரவத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே நாம் இருவரும் இந்த யுத்தத்திற்கு வந்தோம் என்பதை மறந்துவிட்டீரா? என் தந்தை மகேந்திர சக்கரவர்த்தி மரணத் தருவாயில் எமக்கு இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு படையெடுத்து வந்ததை மறந்து விட்டீரா? பதினெட்டு வயதில் மாமல்லன் என்ற பட்டம் பெற்ற நரசிம்ம பல்லவனை பார்த்து நானிலம் சிரிக்காது இருக்கும் பொருட்டு தந்தையின் சபதத்தை ஏற்றோம்... மேலே யுத்தத்தை நடத்துவதற்கு உமக்கு இஷ்டம் இல்லை என்று தெரிகிற படியால் இக்கணமே சேனாதிபதி பதவியில் இருந்து விடுதலை தருகிறேன்... (மானவர்மரைப் பார்த்து) மானவர்மரே... கோட்டையைத்

தாக்குவதற்கு உடனே ஏற்பாடு செய்யும்...

(மானவரமர் பேசாது நிற்க)

மானவன்மரே ஏன் நிற்கிறீர்??

(மாமல்லர் அதட்டுகிறார்)

பரஞ்சோதி :

(முன்னால் வந்து, தழுதழுத்த குரலில்) பல்லவேந்திரா பன்னிரண்டு வருஷம் பல்லவ சாம்ராஜ்யத்துக்கு நான் செய்திருக்கும் சேவையை முன்னிட்டு ஒரு வரம் அருளவேண்டும். (மாமல்லர் பேசாமல் நிற்கிறார்)

பிரபு! தாங்களும் நானும் இதோ தெரியும் இந்த வாதாபி நகரத்துக்குள்ளே நாற்சந்தியில் நிற்கும் புலிகேசியின் ஐயஸ்தம்பத்திற்கு அருகில் நின்று ஒரு சபதம் எடுத்துக் கொண்டோம். புலிகேசியின் ஐயஸ்தம்பத்தை தகர்த்து பெயர்த்து தள்ளுவது அதற்கு பதிலாக பல்லவ வெற்றியின் சின்னத்தை அதே இடத்தில் நிலைநாட்டவும், ஆயனர் மகள் சிவகாமி தேவியை விடுதலை செய்து கொண்டு போகவும் பிரதிக்கை செய்தோம். அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஒன்பது வருட காலம் நாம் உழைத்து வந்தோம்... அந்த சபதம் நிறைவேறும் வரையில் இந்த சேனாதிபதி பதவியை அடியேன் வகிப்பதற்கு அனுமதி கொடுங்கள்...

மாமல்லர் :

(மகிழ்ச்சியுடன்) சேனாதிபதி! நான் விரும்புவது அதுவே தான்... உடனே தாக்குதலை ஆரம்பியுங்கள்...

பின்னணிக்குரல் :

போர் இறுதிப்போர்... வெற்றியா? அல்லது வீர மரணமா?? என்று புலிகேசியும் ஆர்ப்பரித்தான்... பழிக்குப்பழி அழிவுக்கு அழிவு என்று வீரபல்லவர் குலம் களம் நோக்கிச் சென்றது.

பரஞ்சோதி :

போர்ப்பறை முழங்கட்டும்... குழந்தைகளும் பெண்களுக்கும் எந்த விதத்திலும் துன்பம் உண்டாக்கக்கூடாது.

ஆண்மக்களில் எதிர்த்தவர்களை கொன்றுவிடுங்கள். பணிந்தவர்களை சிறைப் பிடியுங்கள், வாதாபி நகரில் ஒரு வீடும் மிச்சமில்லாமல் எரித்து சாம்பலாக்குங்கள், தீயை அணைக்க முயல்வோரை கொன்று குவித்து விடுங்கள் நகரைவிட்டு ஓடுபவர்களை விட்டு விடுங்கள் ஆனால் அவர்கள் எந்தவிதமான பொருளையும் கொண்டு போகக் விடக்கூடாது.

மாமல்லர் :

சபாஷ்...சேனாதிபதி சரியான ஏற்பாடு சேனாதிபதி சிவகாமியையும் மீட்டு வாருங்கள்.

பின்னணி குரல் :

வாதாபிக் கோட்டை பல்லவர் வசம் ஆனது வாதாபி நகரம் தீப்பற்றி எரிந்தது சிவகாமியும் மீட்கப்பட்டாள்.

திருநிறு தரித்த பெருமான் திரிபுரத்தையே எரித்தார்.

இந்தப் பரஞ்சோதி வாதாபியை எரித்தான். புலிகேசியை புறமுதுகிடவைத்தான்.

பல்லவர் குல மானங்காத்தான்... மகுடம் காத்தான் வீர சரித்திரம் படைத்தான்

காட்சி - 5

வெற்றி விழா மாமல்லர், சேனாதிபதி பரஞ்சோதி , வீரர்கள் மற்றும் பஸ்

மாமல்லர் :

(மக்களைப் பார்த்து) ஒன்பது வருஷத்துக்கு முன்னால் இங்கு புலிகேசி நாட்டி வைத்திருந்த பொய்யான ஐயஸ்தம்பத்தை பெயர்த் தெறிந்து பல்லவர் ஐயஸ்தம்பத்தை நாட்டுவோம் என்று நானும் சேனாதிபதி பரஞ்சோதியும் சபதமெடுத்தோம் அந்த சபதம் இன்று நிறைவேறி விட்டது. இந்த மாபெரும் வெற்றிக்கு எல்லாம் காரணமானவர் நண்பர் பரஞ்சோதி தான்.

இந்த ஐயஸ்தம்பத்தில் பல்லவ சைனியத்தின் வெற்றிக் கொடியை ஏற்றுவதற்கு அவரே உரிமையுடையவர், (அப்போது வீரர்கள்) மாமல்ல சக்கரவர்த்தி வாழ்க!

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/59

வாதாபி கொண்ட சேனாதிபதி பரஞ்சோதி வாழ்க...!
(சேனாதிபதி பரஞ்சோதி புதிய ஐயஸ்தம்பத்தின் மீது பல்லவ
ரிசபக் கொடியையும், புதிய சிம்ம கொடியையும் உயர்த்திய
போது... பேரிகை முழங்கியது, வாத்தியங்கள் ஒலித்தன)

மாமல்லர் :

இத்தனை காலமும் எம்முடன் இருந்து மாபெரும் போரை
வெற்றி கொண்ட சேனாதிபதி பரஞ்சோதி என்னிடம்
விடுதலை கேட்கிறார். அவருடைய உள்ளம் சிவபக்தியில்
ஈடுபட்டிருக்கிறது நான் அவருக்கு விடுதலை கொடுக்
கிறேன் சிவனடியாரை சேனைத் தலைவராக வைத்திருப்பது
குற்றம். அவரை எனது குருவாக வரிந்து கொள்கிறேன்.
(மாமல்ல சக்கரவர்த்தி பரஞ்சோதியை மார்புறத்
தழுவிவிறார்)

மாமல்லர் :

(பரஞ்சோதியைப் பார்த்து) நண்பரே இந்த மகத்தான
வெற்றி முழுவதும் தங்களுடையது. இந்த வெற்றியின்
மூலம் கிடைத்த அளவில்லாத செல்வங்களும் உங்களுக்கே
சொந்தம்.

பரஞ்சோதி :

பல்லவவேந்திரா ! மன்னிக்க வேண்டும் , தங்களிடம் நான்
கோருவது தங்களது, தங்கமான இருதயத்தில் என்றைக்கும்
ஒரு சிறு இடம் தான். அதற்குமேல் நான் கோருகிற பரிசு
ஒன்று இருக்கிறது...

மாமல்லர் :

ஆகா! அது என்ன அதிசயமான பொருள்? சொல்லங்கள்?

பரஞ்சோதி :

வாதாபிக் கோட்டையிலிருந்து நான் கொண்டு வந்த
விநாயகர் விக்கிரகம்.

மாமல்லர் :

நானும் தங்களிடம் இந்த சபைக்கு முன் ஒன்று கேட்கிறேன்.

சத்தியவேள்வி/60

இந்த பல்லவ குலம் உங்களிடம் நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறது. என்னைதங்கள் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்...!

பரஞ்சோதி :

(மாமல்லரின் கையைப் பிடித்து) நாடி பிடிக்கும் வைத்தியரின் மகனை சேனாதிபதியாக்கி தங்கள் அரண்மனையில் வைத்திருந்ததே பெரும்பேறு பல்லவேந்திரா...

(இருவரும் கோட்டைக்கு சென்றனர் புறப்படுவதற்கு முன்னால் மாமல்லரிடம் விடைபெறுவதற்கு பரஞ்சோதி வருதல் நெற்றியில் வெண்ணீறு தரித்து தலையிலும் கழுத்திலும் ருத்ராட்சம் அணிந்து பழுத்த சிவபக்தரின் தோற்றத்தில் பரஞ்சோதி வந்து நின்று வீரர்களை வணங்குதல்)

வீரன் :

சேனாதிபதி பரஞ்சோதி வாழ்க ! வாதாபி கொண்ட மகாவீரர் வாழ்க!

பரஞ்சோதி :

நண்பர்களே இன்று முதல் நான் சேனாதிபதி இல்லை தளபதியும் இல்லை சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் தொண்டர் கூட்டத்தில் அடியேன் ஒரு சிறு தொண்டன்.

வீரன் :

சிவனடியார் சிறுத்தொண்டர் வாழ்க ! சிறுத்தொண்டர் வாழ்க ! சிவனடியார் சிறுத்தொண்டர் வாழ்க!

மாமல்லர் :

(வாதாபி கணபதி திருச்சொருபத்தைப் பரஞ்சோதியிடம் கொடுக்கிறார்)

பரஞ்சோதி :
பாட்டு :

பல்லவி

சரணடைந்தேன் இறைவா உனை நான் சரணடைந்தேன்
சரணடைந்தேன் உன்னையே நான் சரணடைந்தேன்
உலகை ரட்சிக்கும் கருணைக் கடலே
உன்னைச் சரணடைந்தேன்
உனை நான் சரணடைந்தேன்

அனுபல்லவி

மனித குலம் காக்க வந்த எங்களின் இறைவா
இனியுனை யல்லால் வேறு துணையிலையறிவாயே
(சரணடைந்தேன்)

சரணம்

பாவி எனை மன்னித்து தொண்டனாக ஏற்பாயே
பாருலகில் பணிவன்பை என்றென்றும் உணர்த்துவேனே
அரசு போகம் நான் துறந்து உன் காலைப் பற்றிவிட்டேன்
பக்தி நிலை மறவாமல் பாரினில் உரைப்பேனே.
(சரணடைந்தேன்)

நாவுக்கரசனான மருள் நீக்கியார்

நாடக மாந்தர்:

மருள் நீக்கியார்

மருள்நீக்கியாரின் சகோதரி: திலகவதியார்

திலகவதியாரின் நண்பி :பூங்கோதை

மற்றும் பலர்

தேவாரம் : பாடுதல்

நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன்

நினையாது ஒரு போதும் இருந்தறியேன்

வஞ்சம் இது ஒப்பது கண்டறியேன்

வயிற்றோடு தொடங்கி முடக்கியிட

நஞ்சாகி வந்து என்னை நலிவதனை

நணுகாமல் துரந்து கரந்து மிடர்

அஞ்சேலும் என்னீர் அதிகைக் கெடில

வீரட்டானத் துறை அம்மானே...

(மருள்நீக்கியார் பாட திலகவதியாரின் பேச்சு முடிவதும்
ஒன்றாக நடந்தேறியது... நாவுக்கரசனானார்; அப்பரனானார்)

காட்சி -01

இடம் : மருள்நீக்கியார் வீடு

பாத்திரங்கள்: மருள்நீக்கியார், அக்கா திலகவதி, அக்காவின் நண்பி

பூங்கொடி

(மருள்நீக்கியார் வெளியில் இரந்து வந்து கொண்டே)

மருள் நீக்கியார்:

அக்கா, அக்கா... தமிழர் படை வீரத்தோடு போர் செய்கிற
தாம். வெற்றி நமக்குத்தானாம், விரைவிலே போர் முடிந்து
விடுமாம், கலிப்பகையார்... கலிப்பகையார் என்று அத்தான்

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/63

பெயரைப் பெருமையோடு சொல்லிப் புகழ்கிறார்கள்.
அவரால்தான் நமது அரசருக்கு வெற்றி என்று பாராட்டு
கிறார்கள். அவர் நம் அத்தான் என்பதை நான் ஒரு வருக்கும்
சொல்லவில்லை.

பூங்கொடி:

கடவுள் காப்பாற்ற வேண்டும். இனிக் குடும்பத்துக்கு
அவர்தான் தெய்வம்போல... அவர் வெற்றிமாலை குடித்
திரும்பி வந்து உங்களைக் காக்க வேண்டும்.

சரி, திலகவதி! நேரம் ஆகிவிட்டது. நான் சென்று வரட்டுமா?

திலகவதி:

போய்வா பூங்கொடி.

(பூங்கொடி போகிறார்)

திலகவதி:

தம்பி நீ வெளியூர் சென்று உன் கல்வியைத் தொடர
வேண்டும். இதுவே என் ஆசை..

மருள்நீக்கியார்:

அக்கா நான் அம்மா, அப்பாவின் இழப்பைத் தொடர்ந்து
வாளாவிருந்து விட்டேன் என்னை மன்னித்துவிடு.

(சோக இசை... மருள் நீக்கியார் வீடு... வெளியூரிலிருந்து
ஒருவன் ஓலை கொண்டு வந்து கதவைத் தட்டுகிறான்)

வந்தவன்:

(கதவைத் தட்டிக் கொண்டே) யார் அம்மாவீட்டிலே?

திலகவதி:

(உள்ளே இருந்து குரல் கொடுத்து) யார் ஐயா எந்த ஊர்?

வந்தவன்:

வெளியூர் அம்மா, இதுதானே புகழனார் வீடு?

திலகவதி:

(கதவைத்திறந்து) ஆமாம், என்ன செய்தி?

வந்தவன்:

இளவோலை அம்மா.

மருள் நீக்கியார்:

(அதைக் கையில் வாங்கியபடி திடுக்கிட்டு)

என்ன இது? எங்கே? எந்த ஊரிலே?

(வாங்கிப் படிக்கிறார்)

திருவாமூர் புகழ்னாரின் மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும் துயரச் செய்தியாவது எங்கள் கொடிய வினையின் பயனால் எங்கள் அருமை மகன் கலிப்பகை போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு மாண்டதாக அரசரிடமிருந்து செய்தி வந்தது. எங்கள் குடும்பம் கதிகலங்கி...

திலகவதி:

ஆ தெய்வமே! தெய்வமே! முடிந்ததா என் வாழ்க்கை!
தெய்வமே! (மயக்க மடைதல்)

மருள் நீக்கியார்:

அய்யோ! அக்கா, அக்கா! இப்படியா ஆக வேண்டும்? அக்கா, அக்கா!

திலகவதி:

(சிறிது நேரம் கழித்து, ஆழ்ந்த குரலில்)
தம்பி!

மருள் நீக்கியார்:

(அலறியநிலையில்) அக்கா!

திலகவதி:

தம்பி அழாதே.

மருள் நீக்கியார்:

எனக்குச் சொல்கிறாயே அக்கா.

திலகவதி:

இனிநான் அழவேண்டியதில்லை. தம்பி! என்வாழ்க்கை முடிந்தது.

மருள் நீக்கியார்:

அய்யய்யோ! அப்படிச் சொல்லாதே அக்கா.

திலகவதி:

அம்மாவை அனுப்பி வைத்தார்களே, அது போல் என்னையும் அனுப்பிவிடு தம்பி.

மருள் நீக்கியார்:

அக்கா! அப்படிச் சொல்லாதே, வேண்டாம், வேண்டாம்.

திலகவதி:

இனி நான் வாழ மாட்டேன், தம்பி

மருள் நீக்கியார்:

உன் வாயால் சொல்ல வேண்டாம், சொல்லாதே.

திலகவதி:

நான் வாழக் கூடாது தம்பி! என்னால் முடியாது. அவருடன் போய்ச் சேர்வேன், பேய் விடுவேன்.

மருள் நீக்கியார்:

அய்யோ! அக்கா என்னைக் கைவிட்டுவிட்டா?

திலகவதி:

அவரிடம் என் உயிர் போய்ச் சேர்வேண்டும்.

மருள் நீக்கியார்:

என் கதி என்ன அக்கா? எனக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? நான் மட்டும் இந்த உலகத்தில் ஏன் வாழ வேண்டும்? அம்மா! அம்மா!

திலகவதி:

(அமைதி, பெருமூச்சு) தம்பி!

மருள் நீக்கியார்:

அம்மாவுக்குப் பின் - நீதான்

திலகவதி:
தம்பி...

மருள் நீக்கியார்:
அக்கா நான் உன் சொல்படியே பாடலிபுரம் சென்று கல்வி
பயில்கின்றேன்.

பின்னணிக்குரல்:
பாடலிபுரத்துக்கு கல்வி பயிலச் சென்ற மருள்நீக்கியார்,
குடும்பத்தில் நடந்த அசம்பாவிதங்களால், மனம்மாறி, குணம்
மாறி, தந்தையார் சேர்த்த செல்வங்களை எல்லாம் வாரி வாரி
வழங்குவதோடு சமண மதத்திற்கு மாறி சமணத் துறவியானார்.
தருமசேனர் என்ற பெயரில் துறவிகளுக்கு தலைவரானார்...
தம்பி மதம் மாறியதற்காக தமக்கையின் மனம் துடித்தது,
துவண்டது...

காட்சி 02

இடம்: திலகவதியார் வீடு
பாத்திரங்கள்: திலவதி, பூங்கொடி

பூங்கொடி:
திலகவதி! உனக்கு எப்படி அம்மா பொழுது போகிறது?

திலவதி:
என்ன செய்வது? நான் வந்த வழி.

பூங்கொடி:
ஏன் அம்மா வருத்தப்படுகிறாய்? உனக்கு வருத்தம் உண்டாக்க
வேண்டும் என்று நான் கேட்கவில்லை திலகவதி.

திலகவதி:
உன்னால் வருத்தம் இல்லை பூங்கொடி! என் நிலையைத்
தானே சொன்னாய்?

பூங்கொடி:
தம்பி இல்லாமல் தனியே ஒரு வீட்டில் இருப்பது துன்ப மாகத்
தான் இருக்கும்.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/67

திலகவதி:

தம்பி பழைய தம்பியாக இல்லை, பூங்கொடி! கலைகளைப் படித்துத் தேறப் போனவன், வீட்டை மறந்துவிட்டான், என்னை மறந்து விட்டான் என்பதற்காக நான் கவலைப்பட வில்லை. அவனைக் கெட்டவன் என்று குறைகூறவும் இல்லை. அவன் நல்லவன், மிக நல்லவன், அவன் சேர்ந்த இடம் அப்படிப்பட்ட இடம். சேர்க்கைக்குற்றம் பூங்கொடி. சேர்க்கைக் குற்றம். இப்படி நேரும் என்று தான் நான் முதலிலேயே தடுத்தேன். அங்கே என்னவோ புதிய உண்மைகள். விளங்குவதாக நம்பிப் போனான். போனவனை மயக்கி விட்டார்கள். பேரும், பதவியும் கொடுத்து மயக்கி விட்டார்கள் பூங்கொடி.

பூங்கொடி:

நம்முடைய தம்பி அப்படிப்பட்டவன் அல்ல. தம்பியின் குணம் நமக்குத் தெரியாதா?

திலகவதி:

எப்படியோ? நான் தனியே இருந்து இங்கே என்ன செய்யப் போகிறேன்.

பூங்கொடி:

வேறு என்ன செய்யப் போகிறாய்?

திலகவதி:

நல்ல முடிவு தான் செய்திருக்கிறேன்.

பூங்கொடி:

என்ன திலகவதி அது?

திலகவதி:

நானும் தம்பியும் சிறு பிள்ளையாக இருந்தபோது அம்மாவும் அப்பாவும் எங்களை திருவதிகை வீரட்டானத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். அந்தக் கோயில் இன்னும் என் நினைவில் அப்படியே இருக்கிறது. நல்ல கோயில்.

பூங்கொடி:

இப்போது ஏன் திலகவதி அந்தக் கோயிலை நினைத்தக் கொண்டாய்?

திலகவதி:

தம்பி அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து தப்பித்து நல்ல வழிக்கு வர வேண்டும் என்று நான் வேறு எங்கே போய் முறையிடுவேன்?

பூங்கொடி:

இப்படித்தான் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் இடம், ஒவ்வொரு கோயில், ஒவ்வொரு பழக்கம்.

திலகவதி:

தம்பியை அடிக்கடி நினைக்கிறேன், வருந்துகிறேன். அப்போதெல்லாம் அந்தக் கோயிலுக்குப் போய் முறையிட்டு, ஏதாவது தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்று...

பூங்கொடி:

நல்லது தான் இந்த வெள்ளிக் கிழமை போகலாமே. நானும் வருவேன்.

காட்சி - 03

இடம்: திருவதிகை வீரட்டானம் - கோயிலில் திலகவதியார் தொண்டு செய்கிறார் - இதனைக் கண்ட பூங்கொடி

பூங்கொடி:

(திலகவதியின் கையில் சாணம் மொழுகும் துணியைப் பார்த்து) இது என்ன அம்மா கையில்? இதற்காகவா திருவாத மூரை விட்டு, பிறந்த ஊரைவிட்டு வீடு வாசலை விட்டு, இங்கே வந்தாய்? ஏழை வேலைக்காரரைப் போல் தரையைப் பெருக்க வும், மெழுகவும் உனக்குத் தலைவிதியா திலகவதி? செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து, சீரும் சிறப்புமாக வளர்ந்த நீ...

திலகவதி:

என்ன பூங்கொடி நீயும் இப்படிப் பேசுகிறாயே, இந்த உலகத்தை எல்லாம் படைத்துக் காப்பாற்றும் கடவுள் ஒருவன்

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/69

தானே செல்வன்? நாம் எல்லாம் அவனுக்கு தொண்டு செய்யும்
வேலைக்காரர்கள், உனக்குத் தெரியாதா?

பூங்கொடி:
இருந்தாலும்.

திலகவதி:
இந்த உடம்பே அவனுடைய தொண்டுக்காகப் பெற்றதுதான்
பூங்கொடி.

(திருவதிகை வீரட்டானத்துக் கோயில், மணி ஓசை. திலகவதி
யார் கண்ணீர் மல்கி நெஞ்சருகி இறைவனை வேண்டுகிறார்)
(வீணை இசை)

திலகவதி:
அம்மையப்பா! உன்னிடம் யான் பொன் கேட்கவில்லை, புகழ்
கேட்கவில்லை, எந்தச் சிறப்பும் கேட்கவில்லை, முத்தியும்
கேட்கவில்லை, தொண்டு செய்யும் இந்த வாழ்வே எனக்குப்
போதும். ஆயினும் என் மனதில் பல ஆண்டுகளாக உள்ள ஒரு
குறையை நீதிர்க்கலாகாதா?
என் தம்பியின் நெஞ்சம் அன்பு நெறியில், தொண்டு நெறியில்
திரும்பக்கூடாதா? இந்த ஒன்றுதான் நான் கேட்பது.
தந்தையையும் தாயையும் இளமையிலே இழந்துவிட்ட என்
தம்பியைக் காப்பாற்றக் கருணை செய்யலாகாதா? அன்புரு
வான தெய்வமே! என்னைக் காத்தருளும் கருணையுருவமே!
நெஞ்சம் உனக்கு இடமாக வைக்கும் படியாகத் தம்பிக்கு
அருள் புரிவாய், கலையறிவுக்கும் கற்பணைப் புகழுக்கும்
பதவிக்கும் பட்டங்களுக்கும் இடமாக உள்ள அவனுடைய
நெஞ்சம் உன் திருவடிகளுக்கு இடமாக விளங்காதா? பல
ஆண்டுகளாக உன்னை வேண்டிக் கொண்டேனே? இன்னும்
அருள் செய்யாமல் இருந்தால், ஏழை நான் எப்படி உயிர்
வாழ்வேன். (அமைதியாக உருகி நிற்கிறார்).
(பாடலி புரத்திலிருந்து வந்த ஒருவன் அவரை வணங்குகிறான்)

வந்தவன்:
வணக்கம் அம்மா, பாடலிபுரத்திலிருந்து வருகிறேன்.

சத்தியவேள்வி/70

திலகவதி:

நீ யார் அப்பா.

வந்தவன்:

உங்கள் தம்பியார் அனுப்பினார் அம்மா.

திலகவதி:

ஏதேனும் செய்தி உண்டா?

வந்தவன்:

பொல்லாத சூலை நோயால் மிகவும் வருந்துகிறார் அம்மா. குடல் எல்லாம் முடக்கி வருத்துகின்றது.. படமுடியாத துன்பம் அம்மா. என்னென்னவோ செய்தும் தீரவில்லை. எல்லாரும் கைவிட்டார்கள். யாருக்கும் தெரியாமல் அக்காவிடம் போய்ச் சொல்லி விட்டு வா என்று அவரே என்னை அனுப்பினார்.

திலகவதி:

(திலகவதி கலங்கி நின்று) கருணைக்கடலே! (வந்தவனைப் பார்த்து) அப்பா! நான் அங்கே உள்ள மடத்துக்கு எந்தக் காரணத்தாலும் வரமுடியாதே. இதைத் தம்பியிடம் போய்ச் சொல். நான் என்ன செய்வேன்? என் நெஞ்சம் கலங்குகிறதே, அவன் வரக்கூடாதா?

வந்தவன்:

நல்லது அம்மா. அப்படியே போய்ச்சொல்வேன். வருகிறேன் அம்மா. (போகிறான்... திலகவதியார் கலங்கி நிற்கிறார்)

காட்சி - 04

(திருவதிகையில் திலகவதியார் உள்ள மடம், மருள் நீக்கியார் அங்கே வந்து சேர்கிறார் - வந்து தமக்கையின் கால்களில் விழுந்து வணங்குகிறார். நோயால் வருந்துகிறார்)
(மூச்சுவிட்டு முன்குகிறார்)

மருள்நீக்கியார்:

அக்கா! நீதான் என்னை அன்று முதல் அன்போடு காப்பாற்றினாய். இன்றும் காப்பாற்ற வேண்டும். இந்தச் சூலை நோயை

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/71

(வருந்தி மூச்சுவழடல்) அய்யோ என்னால் பொறுக்க முடிய வில்லையே. நெறிதவறிப்பல ஆண்டுகள் கழித்து விட்டேன். அக்கா! நீதான் என்னை நல்வழிப்படுத்திக்காப்பாற்ற வேண்டும்.

திலகவதி:

தம்பி! இது இறைவனுடைய திருவருள் என்றே நம்பு. பதவி, பட்டம், படிப்பு, ஆட்சி, அதிகாரம் இவை எல்லாவற்றையும் மதிக்காதே! அன்பு தொண்டு இவைகளை மட்டும் போற்றி வாழக் கற்றுக் கொள். (திருநீறு எடுத்தளித்து) இதோ ஈசன் அருள் என்று அணிந்து கொள்.

மருள்நீக்கியார்:

(அதைப் பெற்றுக்கொண்டு) நல்வாழ்வு பெற்றேன். (அணி கிறார்) பதவிக்கும், பெருமைக்கும் ஆசைப்பட்டு நெறி அறி யாமல் மயங்கினேன் அக்கா! மயக்கம் தீர்ந்தேன், தீர்ந்தேன்...

திலகவதி:

(பெருக்கி மெழுகுவதற்கு வேண்டிய தோண்டி முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு)

விடியற்காலம் ஆயிற்று, கோயிலுக்கு போவோம் வா. தொண்டு செய்வோம் வா, தொண்டு தான் மனத்தைத் தூய்மை செய்யும், தொண்டுதான் மனத்தைக் கோயில் ஆக்கும், தொண்டு தான் தெய்வ நெறி வா, போவோம்.

(தமக்கையின் பின்னே தம்பியார் போகிறார்)

மருள்நீக்கியார்:

(தமக்கையாரின் கையில் உள்ளவற்றைப் பார்த்து) அக்கா நானும் இனி உன் வழியைக் கடைப்பிடிக்கப் போகிறேன். இனி இந்தக் கை கல்லையும் புல்லையும் புரட்டும், உழ வாரத்தைத் தாங்கும், கோயில் வழியில் உள்ள புல்லைச் செதுக்குவேன். கல்லையும் முள்ளையும் அகற்றுவேன். என் வாழ்க்கை உய்வதற்கு உரிய வழியைக்கண்டு கொண்டேன். உன்னைப் பின்பற்றுவேன். நீ எனக்கு முன்பிறந்த தமக்கை

மட்டும் அல்ல, என்னை உய்விக்கும் குருவும் நீயே!
(கோயிலை அடைந்து இறைவன் முன் நின்றதும்
மருள்நீக்கியார் பாடுகிறார்)

மருள்நீக்கியார்:

கூற்றா யினவாறு விலக்ககலீர்
கொடுமை பல சென்தனன் நான் அறியேன்
ஏற்றாய் அடிக்கே இரவும் பகலும்
பிரியாது வணங்குவன் எப்பொழுதும்
தோற்றா தென் லயிற்றி னகம்படியே
குடரோடு தொடக்கி மடக்கியிடவே
ஆற்றேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
வீரட்டானத் துறையம்மானே...

திலகவதி:

(பாட்டு இறுதி அடி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே)
வீராட்டானத்து அப்பா! எல்லாம் வல்ல பரமே! காத்தருளி
னாய் தம்பியைக் காப்பாற்றினாய், உன் கருணை வாழ்க, என்
வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் நிறைவேறியது. போதும், நான்
வாழ்ந்தது போதும்... அருளுருவே! வேண்டியதை அளித்தாய்.
கருணைக் கடலே! வாழ்ந்தோம், உய்ந்தோம்.
(பாட்டு மெல்ல முடியும் போது திலகவதியாரின் பேச்சும்
முடிந்தது... உயிரும் பிரிந்தது)

(பின்னணியில் பாட்டு)

புகழனார் தமக்குரிமைப் பொருவில்குலக் குடியின் கண்
மகிழ்வரு மணம் புணர்ந்த மாதினியார் மணிவயிற்றில்
திகழுமலர்ச் செங்கமல நிரையிதழின் அகவயினில்
திகழ்வரும் திரு அணைய திலகவதியார் பிறந்தார்.

தம்பியார் உளராக வேண்டும் என வைத்ததயா
உம்பர் உலகு அணைய உறு நிலைவிலக்க உயிர்தாங்கி
அம்பொன்மணி நூல்தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள்தாங்கி
இம்பர் மனைத் தவம் புரிந்து திலகவதியார் இருந்தார்.

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/73

புயலுக்குப் பீன்

காட்சி -01

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்து அரண்மனை

கி.பி 1044 மாலைவேளை

பின்னணிக்குரல் :

கங்கை கொண்டு கடாரம் வென்ற சோழர் குலத்தில் வீராதி வீரனாக, பொன்னியின் செல்வனாக புலிக்கொடி ஏற்றிய மாவீரன் இராஜேந்திர சோழன் வாழ்வின் இறுதிக்கட்டத்தில் போரை வெறுத்தான்; புகழை வெறுத்தான்; துறவை நோக்கி அவன் மனம் சென்றது... அதன் பிறகு ஓர் நாள்...

இராசேந்திரசோழன் :

சேனைத்தலைவரே! நீர் என் சேனைத்தலைவராக வந்து எத்தனை ஆண்டுகள் ஆயின? நாம் இந்தக் காலத்தில் நடத்திய போர்கள் எத்தனை ~~ஆண்டுகள் ஆயின?~~ நாம் இந்தக் காலத்தில் நடத்திய போர்கள் எத்தனை எத்தனை? நாம் அந்தப் போர்க்களங்களில் உருட்டிய தலைகள் எத்தனை? நம்மால் கொல்லப்பட்ட சிற்றரசர்கள், சேனைத்தலைவர்கள் எத்தனை பேர்? மனக்கண்ணால் பாரும்... இரத்த வெள்ளத்தில் எக்களித்து நின்றோம் பெருவீரர்களின் மலைபோல் உடம்புகளைக் கொண்டு குவித்தோம். அதில் ஒரு மகிழ்ச்சி கொண்டோம். மதில்களை அழித்தோம். ஊர்களைக் கொழுத்தினோம். மங்கையரின் அலறலைக் கேட்டு மகிந்தோம். மக்களின் கூக்குரலைக் கேட்டுக்களித்தோம். வெற்றி வெற்றி என்று வெறி கொண்டு ஆரவாரம் செய்தோம்.

சத்தியவேள்வி/74

இவ்வளவும் ஏன்? ஏன்?

பிறர் நாட்டில் நம் கொடி பறக்க வேண்டும் என்ற ஆசையால், பிறரை விட நாம் சிறந்தவர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற மமதையால், ஆனால் நாமே இந்த உலகத்தின் நிலையான தலைவர்களா? இறைவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் இதே வெற்றியையும் வெறியையும் மற்றவர்களுக்கு அளிக்கும் காலம் வரும்போது எல்லாம் மாறுகின்றன; தலைகீழ் ஆகின்றன.

சேனைத்தலைவர் :

என் அறிவே கலங்குகிறது. எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

இராசேந்திரசோழன் :

நெடுங்காலமான வழக்கத்திற்கு மாறாக உண்மையின் ஒளி வீசும்போது, அறிவு கலங்குவது போல் தோன்றும். அறிவு கலங்கவில்லை. மனந்தான் திகைக்கிறது இருக்கட்டும்.

சேனைத்தலைவர் :

அப்படியானால் நீங்கள் நடத்திய போர்கள்?

இராசேந்திரசோழன் :

எல்லாம் அறியாமையால் நிகழ்த்திய செயல்கள்... உலக வரலாற்றில் சில ஏடுகள்! இந்த உண்மையை உணர்த்தும்.

சேனைத்தலைவர் :

அரசே! இளவரசருக்கும் சொன்னீர்களா?

இராசேந்திரசோழன் :

இல்லை. சொல்லும் எண்ணம் இல்லை. சொன்னாலும் பயன் இல்லை. சில காலத்துக்கு முன் எனக்கு யாரேனும் சொல்லி யிருந்தால் நானே உணர்த்திருக்க மாட்டேன். இராசாதி ராசனும் இப்போது உணர முடியாது. புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்கள், மக்கள் நம்பிய நம்பிக்கை -

இவற்றிற்கு எதிரே உண்மை ஒளி வீசக் காலம் ஆக வேண்டும்.
புதுமைக்கருத்து பழமையை மாற்றிப் பரவுவதற்குச் சில
நூற்றாண்டுகள் ஆகும். பொறுத்திருப்போம்.

சேனைத்தலைவர் :

எனக்கு ஒரே திகைப்பாக இருக்கிறது அரசே!

இராசேந்திர சோழன் :

இப்போது அப்படித்தான் இருக்கும். அடுத்த போர் வரும்.
அதில் இராசாதிராசனும் நீரும் பல கொலைகள் புரிவீர்கள்,
பலர் கதறுவதைக் கேட்பீர்கள், பலருடைய வாழ்வைச்
சாய்ப்பீர்கள். அப்போது நான் இன்று சொன்ன சொற்கள் உம்
நினைவுக்கு வரும், அன்று உணர்வீர்.

சேனைத்தலைவன் :

வேந்தே! உணராமல் இருந்தாலே நன்றாக இருக்கும்.
உணர்ந்தால் வாள் ஏந்த மனம் தயங்கும். சோழர் குடிக்கு என்
செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்க இடையூறு ஆகும். ஆகையால்
உணராமலே நான் ஒரு போர் வீரனாகத் தொண்டு புரிந்து
சோழர் குடிக்காக இரத்தம் சிந்திச் சாக வேண்டும். இது தான்
என் ஆசை.

இராசேந்திரச் சோழன் :

போனது போகட்டும். இன்னொன்று சொல்கிறேன்.

பாண்டியரும் சேரரும் நம்மேல் அன்பு இல்லாதவராக
உள்ளனர். நாம் நடத்திய போர்களும் அழிவுகளுமே அதற்குக்
காரணம்.

சிலநேரம் அவர்கள் சோழர் குடியோடு உறவு கொண்டு பழக
வாய்ப்புக் கிடைத்தால், அந்த வாய்ப்பை நெகிழ விடக்
கூடாது...

அந்த நட்பு வளர்வதற்கு நீர் குறுக்கே நிற்கக் கூடாது.

சேனைத்தலைவர் :

நல்லது உங்கள் கட்டளைப் படியே வேந்தே.

காட்சி -02

(கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் அமைச்சர் வீடு -

கி.பி 1044 காலை நேரம்)

(அமைச்சரும் சேனைத்தலைவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்)

அமைச்சர் :

வேந்தர் இவ்வளவு சோர்வாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

சேனைத்தலைவர் :

ஆமாம், மிக மிகச் சோர்வாக இருக்கிறார், உடல் நிலைதான் காரணம்.

அமைச்சர் :

உடல் நிலை, உடல் நிலை தான். உள்ளம் தளர்ந்தது என்று கூற முடியாது.

சேனைத்தலைவர் :

அவர் பேசும் பேச்சுக்களால் உணர்கின்றேன்.

அமைச்சர் :

என்ன சொன்னார்.

சேனைத்தலைவர் :

பாண்டியரை வேண்டுமென்றே எதிர்ப்பதும், போர் செய்வதும் வேண்டாம் என்றார்.

அவர்களை அவர்களின் நாட்டில் வாழ விட வேண்டும் என்றார். இளவரசருக்கு இத்தகைய போர் வெறிகளை ஊட்டக்கூடாது என்றும் சொன்னார்.

அமைச்சர் :

(காதைப் பொத்திக் கொண்டு)

அந்தோ ! என்னால் இதை நம்பவே முடியவில்லையோ!

வல்லிபுரம் ஏழுமலைப்பிள்ளை/77

சேனைத்தலைவர்:

நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். சொன்னது உண்மைதான் அமைச்சர்.

அமைச்சர் :

என்ன? அமது அரண்மனையில் இப்படி ஒரு பேச்சா? அரசர் பெருமான் இப்படி பேசினாரா? அவருடைய மனம் மாறக் காரணம் என்னவோ!

சேனைத்தலைவர் :

அரசர் போரையே முற்றாக வெறுக்கிறார். இளவரசர் இதை உணரும் வாய்ப்பு வரும் என்றும் கூறினார்.

அமைச்சர் :

அரசியல் முறையிடுவோம். வெல்க சோழர் சாம்ராட்சியம்

காட்சி - 03

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்து அரண்மனை.

கி.பி 1044 மாலை வேளை

(சோழ வேந்தன் முதலாம் இராசேந்திரன் கட்டிலில் சாய்ந்துபடுத்தவாறு - மனைவி கோப்பெருந்தேவியிடம் உரையாடுதல்.)

கோப்பெருந்தேவி :

நீங்கள் இவ்வளவு மனம் தளர்ந்து பேசியதை நான் இதற்கு முன் ஒரு நாளும் கேட்டது இல்லையே.

இராசேந்திர சோழன் :

உண்மைதான் நானே உணர்கிறேன். எனக்கும் வயது ஆயிற்று அரசனாக இருந்தாலும் முதுமையும் மரணமும் உண்டு அல்லவா?

கோப்பெருந்தேவி :

(இரு செவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு) சொல்லாதீர்கள், அந்தச் சொல்லைச் சொல்லாதீர்கள்.

சத்தியவேள்வி/78

இராசேந்திரசோழன் :

மரணம் என்ற சொல்லுக்கா அஞ்சுகிறாய்? பேதையே

கோப்பெருந்தேவி :

நான் பேதைதான்

இராசேந்திரசோழன் :

நான் எத்தனை வீரர்களின் சாவைக் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறேன். எத்தனை போர்களை நடத்தியிருக்கிறேன். என் காலத்துப்போர்கள் மட்டுமல்ல என் தந்தை இராசராசசோழன் காலத்துப் போர்களில் பெரும்பங்கு என்பங்கு தானே! ஆனால்..!

கோப்பெருந்தேவி :

ஆனால் என்ன? மகன் இராசாதிராசனைப்பற்றிக் கவலைப்படுகின்றீர்களா?

இராசேந்திரசோழன் :

அவனைப் பற்றி ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். அவனும் என்னைப் போல், புலி வயிற்றில் பிறந்த புலியே, நம் கொடியின் பெருமையைக் காக்கும் புலி ஆனால்!

கோப்பெருந்தேவி :

என்னிடம் சொல்லக்கூடாதா?

இராசேந்திரசோழன் :

என் முப்பத்தி மூன்று வருடகால ஆட்சியில் நான் செய்த போர்கள் பெரும் செயல்கள் எல்லாம் நினைவுக்கு வருகின்றன. எல்லாம் பயனற்றவை, எல்லாம் வீண் என அப்பபோது என் உள்ளம் உணர்கிறது.

கோப்பெருந்தேவி :

உங்கள் வீர நெஞ்சத்திலா இப்படிப்பட்ட எண்ணம் தோன்றுகிறது?

இராசேந்திரசோழன் :

யானையும் தேரும் குதிரையும் திரட்டி குடும்பங்களைப்
பிரித்து வருமாறு வீரர்களைத்திரட்டி பெரும்படை என்று
செருக்குக் கொண்டு, எதிர்த்த நாடுகளை அழித்து பணிந்த
நாடுகளை காலில் போட்டு மிதித்து...

போர்வெறி அரக்கனாய் ஹதாஹதம் செய்தேன்.

இதுதான் வீரமா, இதுதான் வெற்றியா? இல்லை, இல்லை.
அவமானம் அவமானம்... என்மகன் இராசாதி ராசான் என்
வழியில் செல்லக்கூடாது, சமாதானமே அவனது கொள்கை
யாக இருக்க வேண்டும்.

இதுதான் என் ஆசை, இதுதான் என் விருப்பம் கோப்பெரும்
தேவி...

போர்க்களத்தில் செந்நீர் ஓட வேண்டாம், ஏன் போர்க்களமே
வேண்டாம்.

புலவர்

பாடல் :

வெல்லுதற்கு மறவாத வீரவான்

வேந்தே கேள் வேற்று நாட்டு

மல்லிகையும் மணம் நல்கும் மான்பதனை

மறவாத மன்னர் மன்னா!

கல்லெல்லாம் கவி சொல்லக் கலைக் கோயில்

கண்ட புகழ் கவிதை பாடும்

வல்லமையைத் தாவென்று சோணாட்டுத்

தமிழ் மண்ணை வணங்கினேனே

இராசேந்திர சோழன் :

முன்பென்றால் இந்தப் பாட்டைக் கேட்டு சந்தோசப்
பட்டிருப்பேன். ஆனால் இன்று அப்படி அல்ல, சமாதானமே
வீரம் என்று உணர்கிறேன். சமாதானமே வீரம், அன்பே வீரம்!
புயலுக்குபின்... அமைதி. அதுவே நிலையான வாழ்வு

ஊழ்

சத்தியவேள்வி/80

கம்பீரமான எழுத்துக்களை ஆளும் ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளி
ஏழுமலைப்பிள்ளை. கம்பீரமான மொழி ஆளுகையை லாவகமாகக் கையாளும்
அவரது படைப்பாற்றல் வெளிப்பாடாக அவரது நாடகப் பணுவங்கள்
காணப்படுகின்றன.

- கலாநிதி சி. ஜெயசங்கர் -

நாடகம் என்பது நாட்டு நடப்புக்களை எடுத்துரைப்புச் செய்வதாக
அமைய வேண்டும் என்ற இலக்குடன் பழைய கதை மரபுகளிலும் கூட புதுப்
பொருள் காணும் நோக்கில் இந்நாடகங்களை எழுதியிருக்கின்றமை
நாடக ஆசிரியர் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்களின் மொழிப்புலமையையும்
வரலாறு பற்றிய தெளிவான பார்வையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

- கலாநிதி த. கலாமணி -

நாடக ஆசிரியர் ஏழுமலைப்பிள்ளை அவர்களின் அறிகைத்தளம்
கதைகளின் சாரங்களை தன்னமைவாக்கித் தெறித்துத் தரும் மொழி நடையைக்
கொண்டது. நாடகங்களை வாசிக்கும் போது பாத்திரமாக மாற வேண்டிய ஒரு
நன்மொழியோட்டம் நாடகங்களுக்கு மேலும் சிறப்பைத் தருகிறது.
சத்திய வேள்ளி என்ற இந்நாடகத் தொகுப்பில் இன்றைய தமிழ் சமுதாயம்
கொள்ள வேண்டிய கோலத்திற்கு பொதிந்துள்ள
ஆறு நாடகங்களும் வழிப்படுத்துகின்றன.

- திரு. கி. சின்னராசா -